DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

21 lipca Nr. 19. Rok 1936.

Cena numeru niniejszego 1 zł, z przesyłką zwyczajną 1,15 zł, poleconą 1,45 zł. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

PROTOKÓŁ TARYFOWY

Poz. 569—między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Estońską, podpisany w Warszawie dnia 27 marca 1935 r. 687

„ 570—Oświadczenie rządowe z dnia 20 czerwca 1936 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych Protokółu Taryfowego polsko-estońskiego, podpisanego w Warszawie dnia 27 marca 1935 r. . . 688

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

Poz. 571—z dnia 2 lipca 1936 r. o szczegółowych zasadach postępowania układowego dla spółdzielni rolniczych i ich central 688

„ 572—z dnia 2 lipca 1936 r. w sprawie ustalenia stosunku rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych do przepisów innych ustaw i rozporządzeń 694

„ 573—z dnia 2 lipca 1936 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonarjuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonarjuszów państwowych 695

„ 574—z dnia 2 lipca 1936 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach, zakładach i instytucjach państwowych . . 696

„ 575—z dnia 2 lipca 1936 r. w sprawie ulg w opłatach od niektórych pojazdów mechanicznych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego 696

„ 576—z dnia 2 lipca 1936 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe 697

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz. 577—Skarbu z dnia 1 lipca 1936 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 31 stycznia 1935 r. w sprawie zwalniania od zamknięcia celnego niektórych składów celnych, przeznaczonych do przechowywania pewnego rodzaju towarów 700

„ 578—Spraw Wojskowych z dnia 9 lipca 1936 r. w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Spraw Wewnętrznych, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu oraz Komunikacji w sprawie wykonania dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 kwietnia 1936 r. o Funduszu Obrony Narodowej 700

„ 579—Spraw Wewnętrznych z dnia 24 czerwca 1936 r., wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Komunikacji w sprawie sposobu wymiaru i poboru świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne 701

OBWIESZCZENIA MINISTRA SKARBU:

Poz. 580—z dnia 23 czerwca 1936 r. o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Skarbu o wykonaniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali . . . 703

Poz. 581—z dnia 23 czerwca 1936 r. o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Skarbu o wykonaniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o podatku od nieruchomości 703
„ 582—z dnia 17 lipca 1936 r. w sprawie kontroli specjalnej przywozu do polskiego obszaru celnego towarów, pochodzących ze Szwajcarji 703
„ 583—z dnia 17 lipca 1936 r. o zmianie obwieszczenia z dnia 18 listopada 1935 r. w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego 705

ZARZĄDZENIA MINISTRA SKARBU:

Poz. 584—z dnia 10 lipca 1936 r. w sprawie zwolnienia od obowiązku przedstawiania zaświadczeń walutowych przy wywozie niektórych towarów 705
„ 585—z dnia 16 lipca 1936 r. w sprawie ustalenia listy towarów, przy których wywozie z Polski do W. M. Gdańska są wymagane zaświadczenia walutowe 706

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

Poz. 586—L. B. P. 7741/36 z dnia 7 lipca 1936 r. w sprawie stempli do znakowania towarów w celu stwierdzenia ich tożsamości 707
„ 587—L. D. I. 46285/1/36 z dnia 8 lipca 1936 r. w sprawie XIII Tygodnia L. O. P. P. 707
„ 588—L. D. I. 68019/2/35 z dnia 13 lipca 1936 r. w sprawie karania sprzedaży napojów alkoholowych do 4½% bez zgłoszenia 708
„ 589—L. D. III. 10869/4/36 z dnia 15 lipca 1936 r. w sprawie trybu postępowania z opłaconemi kuponami 708
„ 590—L. D. IV. 15463/2/36 z dnia 10 lipca 1936 r. w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 58, 492, 677 i 1169) 709
„ 591—L. D. IV. 17415/3/36 z dnia 11 lipca 1936 r. w sprawie przedłużenia o 10 dni ważności konwencji handlowej polsko-francuskiej z dnia 9 grudnia 1924 r. oraz związanych z nią protokółów . . 709
„ 592—L. D. IV. 17354/2/36 z dnia 13 lipca 1936 r. w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1143 i 1147) 709
„ 593—L. D. IV. 15242/3/36 z dnia 14 lipca 1936 r. w sprawie zwolnienia od cła pomocy naukowych dla niektórych bibljotek 710
„ 594—L. D. IV. 12916/2/36 z dnia 15 lipca 1936 r. w sprawie przedłużania okresów wyznaczonych do przerobu towarów oclonych na podstawie zaświadczeń Izb Przemysłowo-Handlowych 710
„ 595—L. D. IV. 16931/3/36 z dnia 17 lipca 1936 r. w sprawie kontroli specjalnej przywozu do polskiego obszaru celnego towarów, pochodzących ze Szwajcarji 710
„ 596—L. D. IV. 17675/3/36 z dnia 17 lipca 1936 r. w sprawie wywozu środków płatniczych przez osoby, udające się na Igrzyska Olimpijskie w Berlinie 712
„ 597—L. D. V. 3721/1/36 z dnia 8 lipca 1936 r. w sprawie ustalenia podstaw wymiaru państwowego podatku dochodowego na 1936 rok podatkowy 713
„ 598—L. D. V. 21454/2/36 z dnia 8 lipca 1936 r. w sprawie sposobu obliczania podatku dochodowego od uposażeń w przypadkach, gdy podatek opłaca za pracownika służbodawca z własnych funduszów 715
„ 599—L. D. V. 31888/3/36 z dnia 8 lipca 1936 r. w sprawie samorządowych opłat specjalnych i dopłat drogowych 716
„ 600—L. D. V. 8093/1/36 z dnia 10 lipca 1936 r. w sprawie czasowego ograniczenia egzekucji u właścicieli gospodarstw wiejskich 720
„ 601—L. D. V. 23000/2/36 z dnia 13 lipca 1936 r. w sprawie interpretacji art. 8 p. 1 ustawy o podatku dochodowym 720
„ 602—L. D. V. 30332/3/36 z dnia 14 lipca 1936 r. w sprawie ulg w podatku od nieruchomości . . . 721
„ 603—L. D. IV. 17366/3/36 z dnia 17 lipca 1936 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie mąki 721

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ:

Poz. 604—Nr. 20 z dnia 3 lipca 1936 r. w sprawie opłat pobieranych od wniosków przesyłanych do Komisji Dewizowej 722
„ „ —Nr. 21 z dnia 7 lipca 1936 r. w sprawie kontyngentu dewizowego na uregulowanie należności za bawełnę 722
„ „ —Nr. 22 z dnia 10 lipca 1936 r. w sprawie przekazów na Szwajcarję 723

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat w sprawie sprostowania błędu w okólniku z dnia 7 lipca 1936 r. L. D. IV. 16744/3/36 . 724
Komunikat w sprawie sprostowania błędu w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 7 lipca 1936 r. L. D. V. 41316/4/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 18, poz. 565) 724
Wyciąg z Ceduły Urzędowej Nr. 154 z dnia 17 lipca 1936 r. Giełdy Pieniężnej w Warszawie . 724

OGŁOSZENIA.

569.

PROTOKÓŁ TARYFOWY

między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Estońską podpisany w Warszawie dnia 27 marca 1935 r.

(Ratyfikowany zgodnie z ustawą z dnia 9 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 44).

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu zosobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

Dnia dwudziestego siódmego marca tysiąc dziewięćset trzydziestego piątego roku podpisany został w Warszawie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Estońskiej Protokół Taryfowy o następującem brzmieniu dosłownem:

Przekład

PROTOKÓŁ TARYFOWY.

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej i Rząd Rzeczypospolitej Estońskiej pragnąc popierać i rozwijać stosunki handlowe między obu krajami i powołując się na Traktat Handlowy i Nawigacyjny między Polską a Estonją z dnia 19 lutego 1927 r. i Protokół Dodatkowy z dnia 5 lipca 1929 r., zgodziły się na następujące postanowienia:

1. Cła polskie na następujące towary pochodzące i przychodzące z Estonji nie przekroczą poniżej ustalonych stawek:

Pozycja taryfy celnej polskiej	Nazwa towarów	Cło od 100 kg (w złotych)
116exp.6	szczupaki	26.— w okresie od I.IV.—30.VI. 1935 r.
116exp.6	sandacze	50.— dla kontyngentu 300 kwint. w okresie od I.IV.—30.VI 1935 r.
116 p. 7	leszcze	33.— w okresie od I.IV.—30.VI. 1935 r.
116exp.8	okonie	26.— w okresie od 1.IV.—30.VI. 1935 r.
ex 199	pak z łupku bitumicznego (estobitumin) do wyrobu brykietów za pozwoleniem Ministra Skarbu	bez cła do 31 grudnia 1935 r.

2. Cła estońskie na towary pochodzące i przychodzące z polskiego obszaru celnego nie przekroczą do 31 grudnia 1935 r. stawek poniżej ustalonych:

Pozycja taryfy celnej estońskiej	Nazwa towarów	Cło od 1 kg brutto (w koronach estońskich)
159 p. 4	materjały wybuchowe, lonty i zapalniki	1.50
159 ex p. 4	za pozwoleniem Ministra Gospodarki i na warunkach specjalnych	0.05

3. Niniejszy Protokół będzie ratyfikowany i dokumenty ratyfikacyjne będą możliwie jak najprędzej wymienione w Tallinnie.

Wejdzie on w życie 15 dnia po wymianie dokumentów ratyfikacyjnych i będzie ważny do dnia 31 grudnia 1935 r.

Sporządzono w Warszawie, w dwóch egzemplarzach, dnia 27 marca 1935 r.

J. Beck *H. Markus*

Zaznajomiwszy się z powyższym Protokółem, uznaliśmy go i uznajemy za słuszny, zarówno w całości, jak i każde z postanowień w nim zawartych; oświadczamy, że jest przyjęty ratyfikowany i potwierdzony i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywany.

Na dowód czego, wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 9 marca 1936 r.

(—) *I. Mościcki*

L. S.

Prezes Rady Ministrów

(—) *Marjan Zyndram-Kościałkowski*

Minister Spraw Zagranicznych

(—) *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 lipca 1936 r. Nr. 53, poz. 385).

570.

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 20 czerwca 1936 r.

w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych Protokółu Taryfowego polsko-estońskiego, podpisanego w Warszawie dnia 27 marca 1935 r.

Podaje się niniejszem do wiadomości, że w wykonaniu pkt. 3 Protokółu Taryfowego polsko - estońskiego, podpisanego w Warszawie dnia 27 marca 1935 r., wymiana dokumentów ratyfikacyjnych powyższego Protokółu nastąpiła w Tallinnie dnia 23 maja 1936 r.

Minister Spraw Zagranicznych: **Beck**

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 lipca 1936 r. Nr. 53, poz. 386).

571.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 2 lipca 1936 r.

o szczegółowych zasadach postępowania układowego dla spółdzielni rolniczych i ich central.

Na podstawie art. 6 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o ulgach w spłacie zobowiązań spółdzielni rolniczych i ich central (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 23) zarządza się co następuje:

Przepisy wstępne.

§ 1. (1) Postępowanie układowe dla spółdzielni rolniczych i ich central handlowych obejmuje cały majątek spółdzielni (centrali handlowej), z włączeniem niewykazanych w bilansie wierzytelności do członków z tytułu uchwalonych dopłat.

(2) Jeżeli nastąpiło zwolnienie spółdzielni (centrali handlowej) z obliga bez równoczesnego zwolnienia osoby współzobowiązanej, postępowanie układowe obejmie to zobowiązanie w takim stanie, w jakim ono byłoby objęte, gdyby nie było zwolnienia.

(3) Do postępowania układowego nie wchodzą zobowiązania, które zostały objęte układami konwersyjnemi, zawartemi przez spółdzielnię (centralę handlową) przy pomocy Banku Akceptacyjnego (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 109, poz. 973 i z 1935 r. Nr. 82, poz. 507).

§ 2. (1) Do przeprowadzenia postępowania układowego właściwy jest wojewódzki urząd rozjem-

czy do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich, na którego obszarze działania znajduje się siedziba zarządu spółdzielni (centrali handlowej).

(2) Decyzje w sprawach: otwarcia postępowania układowego i zatwierdzenia układu wydaje w formie orzeczeń urząd rozjemczy w pełnym zespole orzekającym, określonym w art. 2 ust. (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 roku o ulgach w spłacie zobowiązań spółdzielni rolniczych i ich central (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 23).

(3) W sprawach dotyczących postępowania układowego, nie wymienionych w ustępie poprzedzającym, rozstrzyga w formie postanowienia przewodniczący urzędu rozjemczego.

§ 3. W postępowaniu układowem stosuje się odpowiednio ogólne przepisy o postępowaniu przed urzędami rozjemczemi do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 5, poz. 60), jeżeli rozporządzenie niniejsze inaczej nie stanowi.

§ 4. Żadne postanowienia umów lub innych tytułów, powstałych przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego, nie stoją na przeszkodzie wszczęciu postępowania układowego. Postanowienia takie są nieważne, co nie powoduje jednak nieważności pozostałych postanowień tych umów lub innych tytułów.

Otwarcie postępowania.

§ 5. Wniosek o otwarcie postępowania układowego powinien być uzasadniony i poparty dowodami, stwierdzającemi stan majątkowy spółdzielni (centrali handlowej).

§ 6. W przypadku, gdy o otwarcie postępowania układowego wnosi spółdzielnia (centrala handlowa), do wniosku winny być dołączone:

1) zaświadczenie Przewodniczącego Rady Spółdzielczej, stwierdzające, że Minister Skarbu ustalił, iż spółdzielnia (centrala handlowa) posiada charakter spółdzielni (centrali) rolniczej;

2) bilans z wykazem i oszacowaniem stanu czynnego i biernego;

3) projekt układu wraz z opinją właściwego związku rewizyjnego, a jeżeli spółdzielnia (centrala handlowa) nie należy do związku rewizyjnego, z opinją Przewodniczącego Rady Spółdzielczej; opinja winna stwierdzać, czy stan gospodarczy spółdzielni (centrali handlowej) uzasadnia konieczność uporządkowania jej zadłużenia w drodze postępowania układowego, czy propozycje układowe są usprawiedliwione oraz czy spółdzielnia (centrala handlowa) po wypełnieniu warunków układu winna ulec zlikwidowaniu;

4) statut i wyciąg z rejestru spółdzielni;

5) spis wierzycieli ze wskazaniem imion, nazwisk lub firm i adresów oraz wymienieniem wierzytelności i terminów ich płatności;

6) wykaz udzielonych i uzyskanych gwarancyj i poręczeń;

7) wykaz tytułów egzekucyjnych przeciwko spółdzielni (centrali handlowej);

8) wykaz członków spółdzielni według stanu z dnia sporządzenia wniosku o otwarcie postępowania układowego;

9) oświadczenie dłużnika, że podane okoliczności są prawdziwe i wyczerpujące.

§ 7. (1) W przypadku, gdy o otwarcie postępowania układowego wnosi wierzyciel lub współzobowiązany ze spółdzielnią (centralą handlową), wniosek winien być złożony w dwóch egzemplarzach; do wniosku wierzyciela winien być dołączony tytuł wykonawczy.

(2) Przewodniczący urzędu rozjemczego zarządzi doręczenie odpisu wniosku spółdzielni (centrali handlowej), wzywając ją równocześnie, by przedstawiła załączniki wymienione w paragrafie poprzedzającym w pkt. 1) — 9). Jeżeli w zakreślonym terminie spółdzielnia (centrala handlowa) załączników tych nie przedstawi, przewodniczący urzędu rozjemczego wyznaczy spośród osób wskazanych przez Związek Rewizyjny lub Przewodniczącego Rady Spółdzielczej — biegłego, który na koszt spółdzielni dostarczy załączniki wymienione w paragrafie poprzedzającym w pkt. 2) — 8).

§ 8. Jeżeli strony nie przedstawiły urzędowi rozjemczemu zaświadczenia Przewodniczącego Rady Spółdzielczej (§ 6 pkt. 1), stwierdzającego, że Minister Skarbu ustalił charakter rolniczy spółdzielni (centrali handlowej), przewodniczący urzędu rozjemczego zwróci się z urzędu do Ministra Skarbu za pośrednictwem Przewodniczącego Rady Spółdzielczej o ustalenie, czy spółdzielnia (centrala handlowa) posiada charakter rolniczy.

§ 9. (1) Jeżeli zgłoszony został wniosek o wszczęcie postępowania układowego, wówczas przewodniczący urzędu rozjemczego, na wniosek osoby współzobowiązanej ze spółdzielnią (centralą handlową) objętą powyższym wnioskiem, może zawiesić egzekucję, skierowaną do majątku współzobowiązanego, który jest posiadaczem gospodarstwa wiejskiego. Zawieszenie egzekucji może być rownież udzielone współzobowiązanemu, który nie jest posiadaczem gospodarstwa wiejskiego, jeżeli współzobowiązany ten zaciągając zobowiązanie nie pobrał waluty.

(2) Przewodniczący urzędu rozjemczego może również zarządzić wpisanie w księgach hipotecznych nieruchomości należących do spółdzielni (centrali handlowej) ostrzeżeń o zgłoszeniu wniosku o otwarcie postępowania układowego oraz może wydać postanowienie o zawieszeniu egzekucji z majątku spółdzielni (centrali handlowej).

(3) Postanowienie urzędu rozjemczego o zawieszeniu egzekucji nie może dotyczyć egzekucji należności publiczno-prawnych, Banku Akceptacyjnego, Sp. Akc. oraz instytucyj kredytu długoterminowego.

§ 10. (1) Po stwierdzeniu, że wniosek odpowiada wymaganiom określonym w paragrafach poprzedzających, przewodniczący urzędu rozjemczego wyznaczy termin do rozpoznania sprawy i na termin ten wezwie pisemnie wnioskodawcę i spółdzielnię

(centralę handlową), a nadto wszystkich wierzycieli przez zarządzenie wywieszenia obwieszczenia w siedzibie zarządu gminy wiejskiej lub miasta, w których obrębie znajduje się siedziba spółdzielni (centrali handlowej). Obwieszczenie to winno być wywieszone w ciągu pięciu dni na tablicy ogłoszeń; usunięcie obwieszczenia przed upływem tego terminu nie wpływa na ważność ogłoszenia.

(2) W terminie, wyznaczonym w myśl ustępu poprzedzającego, urząd rozjemczy na niejawnej rozprawie wysłucha wnioskodawcę, przedstawiciela spółdzielni (centrali handlowej) — gdy wnioskodawcą jest wierzyciel lub współzobowiązany — biegłych i przedstawicieli instytucyj opinjujących oraz dopuści do wyjaśnień wierzycieli, jeżeli stawili się na skutek obwieszczenia.

§ 11. (1) Jeżeli wniosek jest oczywiście nieuzasadniony, odrzucenie wniosku może nastąpić bez przesłuchania stron.

(2) Urząd rozjemczy odrzuci wniosek, jeżeli uzna:

1) że niema podstaw prawnych do otwarcia postępowania układowego,
2) że wierzytelność wnioskodawcy może być zaspokojona bez przeprowadzenia postępowania układowego.

§ 12. (1) W orzeczeniu, uwzględniającem wniosek o otwarcie postępowania układowego, winno być wskazane czasopismo przeznaczone do ogłoszeń spółdzielni oraz siedziba zarządu gminy wiejskiej lub miasta, w których dokonywane będą ogłoszenia, dotyczące postępowania układowego.

(2) Niezwłocznie po wydaniu orzeczenia, przewodniczący urzędu rozjemczego zamianuje jednego lub kilku nadzorców oraz zarządzi ogłoszenie o otwarciu postępowania układowego z podaniem nazwiska nadzorcy w czasopiśmie wskazanem w orzeczeniu oraz w siedzibie zarządu gminy wiejskiej lub miasta zgodnie z przepisem § 10 ust. (1).

(3) Otwarcie postępowania układowego będzie na żądanie przewodniczącego urzędu rozjemczego ujawnione z urzędu w księgach hipotecznych oraz w innych księgach i rejestrach, do których wpisany jest majątek dłużnika.

(4) Od chwili wpisania w księdze hipotecznej ostrzeżenia o otwarciu postępowania, aż do jego wykreślenia, zbycie lub obciążenie nieruchomości nie może nastąpić bez zezwolenia przewodniczącego urzędu rozjemczego.

(5) Otwarcie postępowania układowego nie zawiesza biegu procesów rozpoczętych i nie tamuje możności wszczynania przeciwko spółdzielni (centrali handlowej) nowych spraw sądowych. Koszty procesu sądowego obciążają powoda, jeżeli pretensja została w całości wpisana na listę wierzycieli.

(6) Z chwilą otwarcia postępowania układowego egzekucja przeciwko spółdzielni (centrali handlowej) nie może być wszczęta, a wszczęta ulega zawieszeniu.

§ 13. (1) Orzeczenia urzędu rozjemczego zapadłe w sprawie otwarcia postępowania układowego mogą ulec zaskarżeniu przez spółdzielnię (centralę handlową) lub wnioskodawcę; orzeczenia, uwzględniające wniosek o otwarcie postępowania układowego, mogą ulec zaskarżeniu także przez wierzycieli.

(2) Dwutygodniowy termin do wniesienia skargi liczy się dla spółdzielni (centrali handlowej) i wnioskodawcy od daty doręczenia im odpisu orzeczenia, a dla pozostałych osób — od dnia ogłoszenia w czasopiśmie wskazanem w orzeczeniu (§ 12 ust. (1) i (2)).

§ 14. (1) Nadzorca (nadzorcy) będzie mianowany z listy ustalonej przez Przewodniczącego Rady Spółdzielczej. Nadzorca obejmuje niezwłocznie po mianowaniu swe czynności. W razie konieczności mianowania kilku nadzorców przewodniczący urzędu rozjemczego ustali podział czynności między nadzorcami, określając ściśle zakres praw i obowiązków każdego z nich. Objęcie czynności przez nadzorcę (nadzorców) winno być stwierdzone w formie protokółu.

(2) Do czynności nadzorcy należy nadzór nad zarządem majątku dłużnika oraz przeprowadzenie czynności wstępnych, poprzedzających układ, a w szczególności sprawdzenie wierzytelności, sporządzenie listy wierzytelności i projektu układu z wierzycielami.

(3) Od daty otwarcia postępowania układowego dłużnik nie może bez zgody nadzorcy rozporządzać swym majątkiem, ani zaciągać zobowiązań, o ile to przekracza zakres zwykłego zarządu. Czynności prawne, zdziałane wbrew temu przepisowi, będą w stosunku do wierzycieli bezskuteczne, jeżeli strona druga wiedziała, że dłużnik przekroczył granice zwykłego zarządu, a nadzorca nie udzielił na to zezwolenia lub temu się sprzeciwił.

(4) Jeżeli dłużnik utrudnia nadzorcy spełnianie prawidłowego nadzoru lub działa na szkodę wierzycieli, przewodniczący urzędu rozjemczego może odebrać dłużnikowi całkowity lub częściowy zarząd majątkiem i przekazać zarząd ten nadzorcy.

(5) Zobowiązania, zaciągnięte za zezwoleniem nadzorcy lub niewymagające takiego zezwolenia, jak również zobowiązania zaciągnięte przez nadzorcę nie podlegają postępowaniu układowemu i powinny być wykonane w pełnej wysokości.

§ 15. (1) Do obowiązków nadzorcy, wynikających z przepisów paragrafu poprzedzającego, należy między innemi:

1) niezwłocznie po objęciu czynności:
   a) sporządzenie lub sprawdzenie szczegółowe inwentarza majątku,
   b) jeżeli była prowadzona prawidłowa księgowość, sprawdzenie zamknięć rachunkowych za rok poprzedzający otwarcie postępowania oraz przeprowadzenie kontroli rachunku za rok bieżący tudzież sporządzenie zamknięcia i ponownego otwarcia ksiąg z datą objęcia nadzoru,

c) jeżeli spółdzielnia (centrala handlowa) nie prowadzi księgowości handlowej lub też nadzorca uważa istniejącą księgowość za nieodpowiednią, zarządzenie zaprowadzenia prawidłowej księgowości,

d) ustalenie dla zarządu spółdzielni (centrali handlowej) pisemnej instrukcji, ustalającej zakres czynności zwykłego zarządu;

2) przedstawienie na każde żądanie sprawozdań i rachunków przewodniczącemu urzędu rozjemczego;

3) w razie zauważenia, ze zarząd spółdzielni (centrali handlowej) nie stosuje się do wskazówek lub zarządzeń, doniesienie o tem przewodniczącemu urzędu rozjemczego.

(2) Przy wykonywaniu swych czynności nadzorca winien uwzględniać w równej mierze potrzeby spółdzielni (centrali handlowej), jak również interes wierzycieli i winien stosować się do wskazówek przewodniczącego urzędu rozjemczego. Nadzorcy służy prawo badania każdego czasu stanu majątkowego spółdzielni (centrali handlowej) oraz wszelkich czynności zarządu, niewyłączając przeglądania ksiąg, rachunków i wszelkich innych akt gospodarczych. Nadzorca pobiera wynagrodzenie w wysokości ustalonej przez przewodniczącego urzędu rozjemczego według norm wydanych przez Radę Spółdzielczą.

(3) Nadzorca może być przez przewodniczącego urzędu rozjemczego na wniosek osoby interesowanej lub z urzędu usunięty z zajmowanego stanowiska.

(4) Na czynności nadzorcy służy osobom interesowanym zażalenie, które rozstrzyga ostatecznie przewodniczący urzędu rozjemczego.

Sprawdzenie wierzytelności.

§ 16. (1) Po uprawomocnieniu się orzeczenia urzędu rozjemczego o otwarciu postępowania układowego, nadzorca przystąpi do ustalenia listy wierzytelności i w tym celu wyznaczy jeden lub kilka terminów sprawdzenia wierzytelności, o czem ogłosi w sposób określony w § 12 ust. (2), a ponadto do wnioskodawcy, dłużnika oraz do właściwej władzy skarbowej II-ej instacji roześle zawiadomienia w listach poleconych. W ogłoszeniach i listach poleconych będzie wskazane miejsce, data wyłożenia listy wierzycieli oraz termin i tryb jej zaskarżenia.

(2) O ile musi być wyznaczony nowy termin sprawdzenia wierzytelności, nadzorca winien podać do wiadomości obecnych datę i miejsce nowego terminu, w przeciwnym bądź razie winien wezwać wierzycieli, wnioskodawcę i spółdzielnię (centralę handlową) jak przy pierwszym terminie.

(3) Zgłoszenie wierzytelności powinno nastąpić w terminie, wyznaczonym przez nadzorcę do sprawdzenia. W zgłoszeniu należy wymienić wierzytelności i przedstawić dowody.

(4) Wierzyciele osobiści, którzy nie zgłoszą w terminie swych roszczeń, tracą prawo wpisania na listę wierzytelności, jeżeli ich wierzytelności nie będą wpisane na tę listę na zasadzie przepisu § 18.

§ 17. Potrącenie długów wzajemnych między spółdzielnią (centralą handlową) a wierzycielem nie jest dopuszczalne, jeżeli wierzyciel:

1) stał się dłużnikiem po dacie otwarcia postępowania układowego,

2) będąc dłużnikiem stał się wierzycielem po tej dacie przez nabycie w drodze przelewu lub indosu wierzytelności, powstałej przed otwarciem postępowania układowego. Potrącenie jednak będzie możliwe, jeżeli nabycie nastąpiło wskutek zapłacenia długu, za który nabywca odpowiadał osobiście albo pewnemi przedmiotami majątkowemi, i jeżeli odpowiedzialność nabywcy za dług powstała przed datą zgłoszenia w urzędzie rozjemczym wniosku o otwarcie postępowania układowego.

§ 18. (1) W wyniku sprawdzenia należy wpisać na listę wierzytelności, zabezpieczone wpisem hipotecznym, oraz wierzytelności, które oparte są bądź na wpisach w prawidłowo prowadzonych księgach dłużnika, bądź na tytułach bezspornych, bądź też są wymienione w spisie wierzycieli i nie budzą wątpliwości, chociażby nie było zgłoszenia ze strony samego wierzyciela. Do kapitału dopisuje się odsetki do dnia otwarcia postępowania układowego.

(2) Nadzorca odmówi wpisania na listę: wierzytelności, zaprzeczonych przez dłużnika, wierzytelności spornych lub co do których istnieje uzasadnione przypuszczenie, że są pozorne.

§ 19. (1) Lista wierzytelności winna być sporządzona w trzech rubrykach, z których pierwsza podawać będzie kwoty kapitału wierzytelności, druga — kwoty skapitalizowanych na dzień otwarcia postępowania układowego należności ubocznych (odsetki, prowizje, koszty i t. p.), trzecia zaś—łączne sumy kwot wymienionych w rubrykach pierwszej i drugiej.

(2) Wierzytelność niepieniężna będzie oszacowana i wciągnięta na listę wierzytelności według wartości z dnia otwarcia postępowania układowego.

(3) Wierzytelności z tytułu świadczeń powrotnych — bez względu na to, czy wierzytelności te są zabezpieczone wpisem hipotecznym, czy też zabezpieczenia takiego nie posiadają — będą wciągnięte na listę po skapitalizowaniu ich według zasad ustalonych w § 13 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 grudnia 1932 r. o postępowaniu przy opisie i oszacowaniu nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 947).

(4) Wierzytelności w pieniądzach zagranicznych będą wciągnięte na listę po przerachowaniu na pieniądze krajowe, bez względu na termin płatności, według kursu giełdy warszawskiej w dniu otwarcia postępowania układowego, a gdyby takiego kursu nie było — według ceny targowej z tej daty.

(5) Wierzytelności warunkowe, wierzytelności, których termin płatności jeszcze nie nastąpił, oraz wierzytelności, o których mowa w § 1 ust. (2), będą również wpisane na listę.

§ 20. Lista wierzytelności powinna być ustalona w następującym porządku:

1) należności i wierzytelności, posiadające w myśl przepisów art. 800 kodeksu postępowania cywilnego pierwszeństwo przed wierzytelnościami zabezpieczonemi hipotecznie,

2) wierzytelności, zabezpieczone wpisem do księgi hipotecznej lub zastawem na nieruchomości,

3) wszystkie inne wierzytelności.

§ 21. (1) Niezwłocznie po sporządzeniu listy wierzytelności nadzorca prześle ją do urzędu rozjemczego celem jej wyłożenia i ogłosi o wyłożeniu listy w piśmie, wskazanem w orzeczeniu o otwarciu postępowania układowego (§ 12 ust. (1)). Lista wierzytelności będzie wyłożona w urzędzie rozjemczym w ciągu 20 dni od dnia ogłoszenia o jej wyłożeniu. Osoby interesowane mogą zaskarżyć postanowienie nadzorcy co do wpisania lub odmowy wpisania na listę do przewodniczącego urzędu rozjemczego. Przewodniczący urzędu rozjemczego zarządzi wpisanie bądź wykreślenie całości lub części wierzytelności, jeżeli osoba interesowana dostatecznie uprawdopodobni swoje żądanie. Od postanowienia przewodniczącego urzędu rozjemczego niema środka odwoławczego.

(2) Postanowienie to nie pozbawia osób interesowanych prawa wniesienia pozwu na zasadach ogólnych.

(3) Wpisanie wierzytelności na listę uprawnia wierzyciela do udziału w postępowaniu układowem i określa sumę, z którą może uczestniczyć w zgromadzeniu wierzycieli.

(4) Po rozstrzygnięciu zażaleń na postanowienia nadzorcy co do wpisania lub odmowy wpisania wierzytelności na listę, przewodniczący urzędu rozjemczego zatwierdza listę w ostatecznem brzmieniu.

Projekt układu i zgromadzenie wierzycieli.

§ 22. (1) Po sporządzeniu listy wierzytelności nadzorca przystąpi do przygotowania ostatecznego projektu układu i wyznaczy termin zgromadzenia wierzycieli. Wierzycieli wciągniętych na listę wierzytelności wezwie nadzorca na zgromadzenie wierzycieli, załączając do wezwania oprócz projektu układu odpis listy wierzytelności, zatwierdzonej przez przewodniczącego urzędu rozjemczego.

(2) Poręczyciele i współzobowiązani ze spółdzielnią (centralą handlową) mogą być obecni na zgromadzeniu wierzycieli, nie biorą jednakże udziału w głosowaniu.

§ 23. (1) Bez zgody interesowanych wierzycieli układ nie może przewidywać obniżenia oprocentowania, obniżenia sumy długu oraz odroczenia terminu płatności wierzytelności powstałych po dniu 31 grudnia 1934 r. Wystawienie przez spółdzielnię (centralę handlową) po dniu 31 grudnia 1934 r. nowych obligów w celu wymiany w części lub całości obligów dawniej wydanych lub pokrycia dawniej zaciągniętych zobowiązań — choćby nawet było dokonane w trybie odnowienia zobowiązania — nie jest w rozumieniu rozporządzenia niniejszego zaciągnięciem nowego długu. Przepis ustępu niniejszego nie dotyczy spółdzielni (central handlowych), co do których wydana została opinja, że winny ulec zlikwidowaniu (§ 6 pkt. 3).

(2) Jeżeli układ przewiduje całkowite lub częściowe zwolnienie z zobowiązania poręczycieli lub współzobowiązanych, wówczas w układzie tym winny być przewidziane również:

1) całkowity lub częściowy zwrot udzielonych przez poręczyciela lub współzobowiązanego tytułów gwarancyjnych,

2) zmniejszenie sumy układu konwersyjnego, lub w przypadku gdy zobowiązanie poręczyciela lub współzobowiązanego zostało objęte układem konwersyjnym, zawartym za pośrednictwem Banku Akceptacyjnego,

3) odpowiednie wykreślenie wpisów hipotecznych, zapisanych na majątku poręczyciela lub współzobowiązanego.

§ 24. (1) Zgromadzenie wierzycieli zwołuje nadzorca na termin, oznaczony w porozumieniu z przewodniczącym urzędu rozjemczego; jednocześnie z zawiadomieniem o terminie należy przesłać wierzycielom i dłużnikowi projekt układu.

(2) Zgromadzeniu wierzycieli przewodniczy przewodniczący urzędu rozjemczego.

(3) Głosowanie wierzycieli odbywa się z listy obecności, do której wpisuje się również osoby, oddające swój głos na piśmie.

§ 25. (1) Na zgromadzeniu wierzycieli przewodniczący urzędu rozjemczego zarządzi dyskusję nad warunkami układu; nadzorca winien przedstawić uzasadnienie propozycyj układowych. Wierzyciele, przedstawiciel spółdzielni (centrali handlowej) oraz poręczyciele i współzobowiązani ze spółdzielnią (centralą handlową) mogą zgłaszać pisemnie poprawki do propozycyj układowych, jednakże na tem samem zgromadzeniu nie mogą być uchwalone poprawki, któreby zmieniały projekt układu w znaczniejszym stopniu na niekorzyść wierzycieli, którzy głosowali na piśmie.

(2) Jeżeli przewodniczący urzędu rozjemczego przekona się, że zgłoszone poprawki mają widoki uzyskania większości przewidzianej w § 26, wówczas nadzorca w porozumieniu z przewodniczącym natychmiast ustali termin ponownego zgromadzenia i poda go do wiadomości obecnych. Wierzycieli nieobecnych, którzy głosowali na piśmie, wezwie nadzorca na nowy termin, podając równocześnie istot-

ną treść wniesionych poprawek. Ponowny termin może być wyznaczony najwcześniej w 7 dni od daty pierwszego zgromadzenia wierzycieli.

(3) Osnowa układu będzie wciągnięta do protokółu. W protokóle należy wymienić wierzycieli, głosujących ustnie bądź na piśmie za układem i przeciwko układowi. Protokół podpisuje przewodniczący urzędu rozjemczego i protokólant.

(4) Zarówno przewodniczący urzędu rozjemczego, jak i nadzorca, winni na zgromadzeniu wierzycieli dążyć do porozumienia się stron i do doprowadzenia układu do skutku.

§ 26. (1) Układ jest przyjęty, jeżeli za nim opowiedzą się wierzyciele reprezentujący łącznie więcej niż połowę ogólnej sumy wierzytelności, które uprawniają do głosowania. Jeżeli na zebraniu wierzyciele nie stawią się w liczbie potrzebnej do przyjęcia układu, ustalony zostanie nowy termin zgromadzenia w czasie nie krótszym jak 7 dni, na którem układ będzie mógł być przyjęty, jeżeli za nim opowiedzą się spośród wierzycieli biorących udział w głosowaniu wierzyciele, posiadający łącznie więcej niż połowę ogólnej sumy wierzytelności reprezentowanych na zgromadzeniu.

(2) Układ przyjęty przez wierzycieli wymaga zatwierdzenia przez urząd rozjemczy, który orzeka po wysłuchaniu osób, których wyjaśnienia uważa za potrzebne, i po przeprowadzeniu potrzebnych dowodów.

§ 27. (1) Urząd rozjemczy odmówi zatwierdzenia projektu:

1) jeżeli projekt układu w całości lub w części niezgodny jest z przepisami prawa,

2) jeżeli postępowanie, poprzedzające przyjęcie projektu układu, zawiera uchybienia, mogące mieć istotny wpływ na przebieg postępowania.

(2) Jeżeli urząd rozjemczy uzna, że stanowisko wierzycieli, którzy głosowali przeciwko układowi, lub zarzuty przedstawiciela spółdzielni (centrali handlowej) lub osoby współzobowiązanej ze spółdzielnią są uzasadnione, wówczas może bądź sam prostować w uchwalonym projekcie układu uchybienia mniejszej wagi, bądź może polecić nadzorcy zwołanie ponownego zgromadzenia wierzycieli w celu usunięcia uchybień postępowania lub przeprowadzenia odpowiednich zmian w projekcie układu.

(3) Jeżeli urząd rozjemczy uzna, że w układzie nie zostały dostatecznie uwzględnione wnioski osób współzobowiązanych ze spółdzielnią (centralą handlową), wówczas może zmienić lub uzupełnić postanowienia układu, przyznając współzobowiązanym warunki spłaty i oprocentowania, ustalone dla długów rolniczych w przepisach rozdziału V rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 5, poz. 59).

§ 28. Jeżeli układ na zgromadzeniu wierzycieli nie został przyjęty, przewodniczący urzędu rozjemczego na wniosek nadzorcy może wprowadzić do projektu układu odpowiednie zmiany i polecić nadzorcy zwołanie ponownego zgromadzenia celem przyjęcia projektu układu w trybie określonym w § 26.

§ 29. W przypadkach, gdy wydana została opinja, że spółdzielnia (centrala handlowa) winna ulec zlikwidowaniu (§ 6 pkt. 3), urząd rozjemczy może uzależnić zatwierdzenie układu od powzięcia przez spółdzielnię statutem przewidzianej uchwały o rozwiązaniu.

§ 30. (1) O zatwierdzeniu układu (§ 26) należy ogłosić sposobem przewidzianym w § 12 ust. (2). W ciągu 14 dni od dnia ogłoszenia w czasopiśmie wskazanem w orzeczeniu o otwarciu postępowania układowego orzeczenie może być zaskarżone przez dłużnika, wierzyciela lub osobę współzobowiązaną ze spółdzielnią (centralą handlową).

(2) Orzeczenie, odmawiające zatwierdzenia układu, może być zaskarżone przez wnioskodawcę lub spółdzielnię (centralę handlową) w ciągu 14 dni od doręczenia orzeczenia.

§ 31. (1) Układ, zatwierdzony przez urząd rozjemczy, obowiązuje wszystkich wierzycieli wpisanych na listę, niewyłączając tych, którzy nie brali udziału w zgromadzeniu wierzycieli. Wierzyciele niewpisani na listę nie mają prawa zaskarżać układu, ani nie mają prawa do wartości, przekazanych na mocy układu wierzycielom na listę wpisanym. Postanowienia układu przewidziane w art. 4 ust. (1) pkt. 1) i 2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o ulgach w spłacie zobowiązań spółdzielni rolniczych i ich central (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 23), obowiązują również wierzycieli niewpisanych, a urząd rozjemczy może przewidzieć w stosunku do nich wszelkie ograniczenia, mające na celu umożliwienie wykonania układu w stosunku do wierzycieli wpisanych.

(2) Wypis orzeczenia, zatwierdzającego układ, łącznie z częściowym wypisem ostatecznej listy wierzytelności oraz z wypisem zatwierdzonego układu, stanowi tytuł egzekucyjny.

(3) W przypadku zatwierdzenia układu, urząd rozjemczy zarządzi wykreślenie ostrzeżeń o postępowaniu układowem w księgach hipotecznych nieruchomości należących do spółdzielni (centrali handlowej), a równocześnie zarządzi wpisanie zabezpieczeń hipotecznych w układzie przewidzianych.

Przepisy końcowe.

§ 32. (1) Koszty postępowania układowego, niewyłączając wynagrodzenia nadzorcy oraz zwrotu poniesionych przez niego wydatków, obciążają spółdzielnię (centralę handlową). Wierzycielowi nie służy prawo do zwrotu kosztów czynności podjętych przez niego w postępowaniu układowem; nie dotyczy to wszakże kosztów poniesionych przez wierzyciela, poręczyciela lub współzobowiązanego

w związku z wystąpieniem przez nich z wnioskiem o wszczęcie postępowania układowego, jeżeli urząd rozjemczy orzekł zgodnie z ich wnioskiem.

(2) Od wniosku o otwarcie postępowania układowego pobiera się wpis stosunkowy w wysokości $^1/_4$% wartości stanu czynnego majątku spółdzielni (centrali handlowej). Jeżeli wpis wynosi więcej jak 250 zł, wnioskodawca może na poczet wpisu uiścić tymczasowo zaliczkę w kwocie 250 zł; nadwyżkę ponad kwotę zaliczki winien wnioskodawca wpłacić w ciągu 14 dni od dnia otrzymania wezwania pod rygorem umorzenia sprawy. W wyjątkowych przypadkach przewodniczący urzędu rozjemczego, biorąc pod uwagę szczególne trudności finansowe wnioskodawcy, może obniżyć wpis, nie poniżej jednak 50 zł. Od zażaleń na czynności lub postanowienia nadzorcy pobiera się wpis stały w wysokości 10 zł. Pozatem pobiera się w postępowaniu układowem opłaty kancelaryjne i koszty postępowania według zasad określonych w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 stycznia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 22). Opłaty wpływają w 80% na dochód budżetu Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, a w 20% na dochód Centralnego Biura do Spraw Finansowo-Rolnych.

(3) Od skargi o uchylenie orzeczenia urzędu rozjemczego (art. 26 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o urzędach rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich — Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 5, poz. 60) pobiera się wpis stały w wysokości 20 zł.

§ 33. Postępowanie upadłościowe lub postępowanie układowe uregulowane rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 93, poz. 836) nie mogą być wszczęte, a wszczęte postępowania ulegają umorzeniu w przypadku otwarcia co do tej samej spółdzielni (centrali handlowej) postępowania układowego na podstawie rozporządzenia niniejszego.

§ 34. Władze, urzędy i osoby, przeprowadzające postępowanie układowe lub współdziałające w przeprowadzeniu tego postępowania, obowiązane są dochować tajemnicy w sprawach dotyczących stosunków majątkowych dłużnika, które w związku z wykonywaniem zleconych im czynności dojdą do ich wiadomości; dotyczy to w szczególności urządzenia i prowadzenia przedsiębiorstwa jak również wszelkich spraw objętych tajemnicą zawodową.

§ 35. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Sprawiedliwości, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 36. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj-Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Sprawiedliwości: *W. Grabowski*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 lipca 1936 r. Nr. 53, poz. 387).

572.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 2 lipca 1936 r.

w sprawie ustalenia stosunku rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych do przepisów innych ustaw i rozporządzeń.

Na podstawie art. 111 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 5, poz. 59) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Przepisów ustawy z dnia 29 marca 1933 r. o ulgach w zakresie oprocentowania i terminów spłaty wierzytelności hipotecznych (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 213) nie stosuje się:

a) do długów rolniczych, których sposób spłaty i oprocentowania został ustalony z mocy samego prawa w myśl przepisów art. 41 i 42 rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych — od dnia wejścia w życie tego rozporządzenia,

b) do długów rolniczych, co do których sposobu spłaty i oprocentowania zapadło prawomocne orzeczenie urzędu rozjemczego lub została zawarta ugoda (układ) przed tym urzędem — od dnia wydania orzeczenia lub zawarcia ugody (układu).

(2) Odroczenie terminu płatności długów hipotecznych na podstawie ustawy wymienionej w ustępie poprzedzającym nie stanowi przeszkody do zastosowania przepisu art. 41 ust. (1) rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych, jeżeli umowny termin płatności długu hipotecznego przypadał w okresie przed 1 kwietnia 1935 r.

§ 2. W przypadkach, gdy instytucja wierzycielska, oznaczona jako uprawniona do zawierania układów konwersyjnych na Bank Akceptacyjny na podstawie art. 1 ust. (1) ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ułatwieniach dla instytucyj kredytowych, przyznających dłużnikom ulgi w zakresie wierzytelności rolniczych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 109, poz. 973), zawarła lub zawrze z dłużnikiem układ konwersyjny, do wierzytelności objętych układem konwersyjnym nie stosuje się przepisów rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych, dotyczących terminu spłaty i oprocentowania długów rolniczych.

§ 3. (1) Postępowanie sądowe, prowadzone na podstawie prawa o postępowaniu układowem (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 93, poz. 836), jak również na podstawie rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej o zapobieganiu upadłości (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 3, poz. 20 i Nr. 27, poz. 244) oraz o zapobieganiu skutkom trudności płatniczych w rolnictwie (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 72, poz. 652), win-

no być z urzędu umorzone w przypadku otwarcia w stosunku do tego samego dłużnika postępowania układowego, uregulowanego w rozdziale VII rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych.

(2) Dłużnikowi, objętemu postępowaniem sądowem wymienionem w ustępie poprzedzającym, służy prawo zgłoszenia wniosku o otwarcie postępowania układowego, uregulowanego w rozdziale VII rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych, bez potrzeby uzyskania zgody władzy nadzorczej wyznaczonej w postępowaniu sądowem.

(3) Koszty umorzonego postępowania sądowego obciążają dłużnika; w postępowaniu układowem prowadzonem na podstawie rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych koszty te będą miały ten sam przywilej pierwszeństwa, co należności wymienione w art. 800 pkt. 1) k. p. c.

§ 4. Postępowanie układowe określone przepisami rozdziału VII rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych nie może być wszczęte, a wszczęte postępowanie ulega umorzeniu w przypadku prowadzenia co do tego samego dłużnika postępowania upadłościowego.

§ 5. (1) Wysokość odsetek ustawowych od długów rolniczych, podlegających przepisom rozdziału V rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych, określa za czas do 31 października 1934 r. przepis art. 42 ust. (3) wymienionego rozporządzenia w brzmieniu nadanem mu przepisem art. 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o wysokości odsetek ustawowych,—za czas zaś od 1 listopada 1934 r. przepis art. 42 ust. (1) rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych.

(2) W stosunku do długów rolniczych, podlegających przepisom art. 49 rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych, przepis art. 42 ust. (3) wymienionego rozporządzenia w brzmieniu nadanem mu art. 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o wysokości odsetek ustawowych określa wysokość odsetek ustawowych jedynie za czas do ewentualnego odmiennego uregulowania wysokości odsetek przez urząd rozjemczy.

§ 6. W sprawach, wszczętych przed urzędami rozjemczemi do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich przed dniem wejścia w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych i niezakończonych prawomocnem orzeczeniem bądź urzędu rozjemczego, bądź — w trybie odwoławczym — orzeczeniem sądu okręgowego, należy stosować, zarówno w postępowaniu przed urzędami rozjemczemi jak i w postępowaniu sądowem, przepisy wyżej wymienionego rozporządzenia. Jeżeli, w myśl przepisów tego rozporządzenia, dotychczasowa właściwość sądu uległa zmianie, sąd winien z urzędu przekazać sprawę według właściwości.

§ 7. (1) Zakończenie orzeczeniem prawomocnem spraw, rozstrzygniętych na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o utworzeniu urzędów rozjemczych do spraw kredytowych małej własności rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 653) lub ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o utworzeniu urzędów rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 253), nie pozbawia dłużnika możności wszczęcia postępowania przed urzędem rozjemczym na podstawie przepisów rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych, jeżeli przepisy tego rozporządzenia dają nową podstawę prawną do żądania ulgi w spłacie długu rolniczego lub rozszerzenia ulgi, przyznanej w orzeczeniu wydanem na podstawie przepisów, które obowiązywały przed wejściem w życie rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych.

(2) Prawomocne orzeczenia urzędów rozjemczych, wydane przed wejściem w życie rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych w sprawach, które zostały wyłączone z pod działania tegoż rozporządzenia, zachowują moc i nie mogą z tego powodu być uchylone lub zmienione.

(3) Przepisy ustępów poprzedzających stosuje się odpowiednio do ugód zawartych przed urzędami rozjemczemi lub sądami w toku instancji odwoławczej od orzeczeń tychże urzędów.

§ 8. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Sprawiedliwości, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj-Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Sprawiedliwości: *W. Grabowski*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 lipca 1936 r. Nr. 53, poz. 388).

573.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 2 lipca 1936 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonarjuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonarjuszów państwowych.

Na podstawie art. 5 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) zarządza się co następuje:

§ 1. W § 39 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonarjuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781) w ustępie wymieniającym stanowiska zaliczone do 5 stawki dodatków funkcyjnych wyraz „Weterynarji" zastępuje się wyrazami: „w Ministerstwie Rolnictwa i Reform Rolnych".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj-Składkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 9 lipca 1936 r. Nr. 52, poz. 369).

574.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 2 lipca 1936 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach, zakładach i instytucjach państwowych.

Na podstawie art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. W tabeli stanowisk dla władz, urzędów, zakładów i instytucyj państwowych, stanowiącej załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach, zakładach i instytucjach państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 780), w części, dotyczącej Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, w rubryce „Zarząd Centralny" skreśla się wyraz „Weterynarji".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj-Składkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 9 lipca 1936 r. Nr. 52, poz. 370).

575.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 2 lipca 1936 r.

w sprawie ulg w opłatach od niektórych pojazdów mechanicznych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego.

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 45, poz. 352) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby, które w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego zalegają za okresy wymiarowe 1931/32, 1932/33 i 1933/34 z opłatami od pojazdów mechanicznych, posiadających do sześciu miejsc dla podróżnych i przeznaczonych do koncesjonowanego przewozu osób w obrębie gminy miejskiej, wymierzonemi na podstawie art. 6 ust. (1) pkt. 2) ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 81) i art. 6 ust. (1) pkt. 1) tejże ustawy w brzmieniu ustalonem w ustawie z dnia 29 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 254), zwalnia się od powyższych zaległości wraz z karami i odsetkami za zwłokę.

§ 2. Osoby, które nie korzystają z ulg przewidzianych w § 1 i które w dniu 31 lipca 1936 r. nie zalegają z opłatami na Państwowy Fundusz Drogowy od pojazdów mechanicznych, posiadających do sześciu miejsc dla podróżnych i przeznaczonych do koncesjonowanego przewozu osób w obrębie gminy miejskiej, zwalnia się od uiszczenia za okres od dnia 1 sierpnia 1936 r. do dnia 31 marca 1937 r. opłat, określonych w art. 6 ust. (1) pkt. 1) ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 45, poz. 352).

§ 3. Opłaty od pojazdów mechanicznych, posiadających do sześciu miejsc dla podróżnych i przeznaczonych do koncesjonowanego przewozu osób w obrębie gminy miejskiej, ustalone w art. 6 ust. (1) pkt. 1) ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 45, poz. 352), obniża się z dniem 1 sierpnia 1936 r. do 10 zł od każdych 100 kg wagi własnej pojazdu mechanicznego.

§ 4. Osoby, które do dnia 1 października 1936 r. uiszczą za okresy wymiarowe 1931/32 i 1932/33 co najmniej 50% opłat, wymierzonych na podstawie art. 6 ust. (1) pkt. 1), 3) i 5) ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 81), nie licząc kar i odsetek za zwłokę, zwalnia się od uiszczenia reszty należności za powyższe okresy wraz z karami i odsetkami za zwłokę.

§ 5. Opłaty od przyczepek do pojazdów mechanicznych, przewidziane w art. 6 ust. (2) ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 45, poz. 352), ob-

niża się z dniem 1 sierpnia 1936 r. o 50% od przyczepek do samochodów ciężarowych i traktorów.

§ 6. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom Komunikacji i Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i innymi interesowanymi ministrami.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Komunikacji: *Ulrych*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 lipca 1936 r. Nr. 54, poz. 392).

576.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 2 lipca 1936 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe.

Na podstawie art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), art. 9, 28, 37 i 39 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664), art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 665) oraz art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320), zmienionem rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 maja 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 272), wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 2:

w ust. (2) skreśla się wyrazy: „zwykłem" i „i miejscowością";

wprowadza się jako ustępy (3) i (4) przepisy następujące:

„(3) Praktykantom przeniesionym na inne miejsce służbowe celem odbycia dalszej praktyki przysługuje jedynie dla nich zwrot kosztów podróży i diety wyłącznie za czas przejazdu.

(4) Oficerom rezerwy, powołanym do służby czynnej celem przemianowania na zawodowych, w razie:

a) delegacji (odkomenderowania) celem odbywania praktyki (aplikacji, stażu), potrzebnej do uzyskania charakteru oficera zawodowego,

b) przeniesienia w związku z uzyskaniem przynależności służbowej po odbyciu praktyki (aplikacji, stażu) —

przysługują diety za czas przejazdu do miejsca delegacji (odkomenderowania) i spowrotem, za czas przejazdu z jednego miejsca delegacji (odkomenderowania) do innego, za czas przejazdu do nowego miejsca służbowego oraz za pierwszą dobę pobytu w każdem miejscu delegacji i za pierwszą dobę pobytu w nowem miejscu służbowem oraz zwrot kosztów przejazdu.";

dotychczasowy ustęp (3) staje się ustępem (5);

2) w § 4 ustęp (1) otrzymuje brzmienie następujące:

„(1) Diety wynoszą dziennie dla:

1) Prezesa Rady Ministrów . . .	70 zł
2) Ministra Prezesa Najwyższej Izby Kontroli, Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego i Pierwszego Prezesa Najwyższego Trybunału Administracyjnego	50 „
3) funkcjonarjuszów państwowych, pobierających uposażenie:	
według grupy II	45 zł
„ „ III	35 „
„ „ IV	25 „
„ „ V	17 „
„ „ VI	13 „
„ „ VII	10 „
„ „ VIII	8 „
„ „ IX	7 „
„ „ X	6 „
„ „ XI — XII	5 „
4) żołnierzy:	
a) oficerów w stopniu:	
Marszałka	70 zł
Generała broni, admirała . . .	50 „
Generała dywizji, wiceadmirała .	35 „
Generała brygady, kontradmirała .	25 „
Pułkownika, komandora	17 „
Podpułkownika, komandora - porucznika	15 „
Majora, komandora - podporucznika	13 „
Kapitana	10 „
Porucznika, podporucznika . .	8 „
b) podoficerów i szeregowych zawodowych w stopniu:	
Chorążego (równorzędnego) . .	8 „
Starszego sierżanta (równorzędnego), starszego bosmana, sierżanta (równorzędnego), bosmana . .	7 „
Plutonowego (równorzędnego), bosmanmata	6 „
Kaprala (równorzędnego), mata, starszego marynarza zawodowego .	5 „

c) podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną, nadterminowych oraz podchorążych:

Podchorążych oraz podoficerów	2 zł
Starszych szeregowców i szeregowców	1.60 „

5) sędziów i prokuratorów, pobierających uposażenie:

według grupy	I	25 zł
„ „	II	20 „
„ „	III	17 „
„ „	IV	13 „

6) oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej, pobierających uposażenie:

według grupy	I	25 zł
„ „	II	17 „
„ „	III	15 „
„ „	IV	13 „
„ „	V	10 „
„ „	VI — VII	8 „
„ „	VIII — IX	6 „
„ „	X — XI	5 „";

3) w § 4:

skreśla się ustęp (2), a ust. (3) i (4) tegoż paragrafu otrzymują numerację (2) i (3);

wprowadza się jako ustępy (4) i (5) przepisy następujące:

„(4) Oficerom i szeregowym Policji Państwowej w ciągu pierwszego roku służby w razie delegacji (odkomenderowania) dla celów wyszkolenia względnie w zwartych oddziałach dla celów bezpieczeństwa diety nie przysługują — po upływie zaś roku przysługują przez cały czas trwania delegacji następujące diety dzienne:

oficerom	4 zł
szeregowym	2 „

(5) Oficerom i szeregowym Straży Granicznej, biorącym udział w ćwiczeniach, obozach, koncentracjach, manewrach i zawodach poza zwykłem miejscem służbowem, mających na celu wyszkolenie, przysługują następujące diety dzienne:

oficerom	4 zł
szeregowym	2 „

w tym przypadku nie stosuje się przepisu § 5 ust. (3).";

4) w § 5 w ust. (2) w zdaniu ostatniem po wyrazie: „odkomenderowania" wstawia się wyrazy: „na kursy i";

5) w § 6 ustęp (1) otrzymuje brzmienie następujące:

„(1) Jednostką obliczenia diet jest dwudziestoczterogodzinny okres czasu, liczony od chwili wyjazdu ze zwykłego miejsca służbowego do chwili powrotu do tegoż miejsca, przyczem:

a) jeżeli pobyt poza zwykłem miejscem służbowem trwa dłużej niż 24 godziny, należy się za końcowy okres czasu ponad 6 do 12 godzin połowa diety, ponad 12 do 18 godzin — 75% diety, ponad 18 godzin — cała dieta,

b) jeżeli pobyt poza zwykłem miejscem służbowem trwa krócej niż 24 godziny, należy się za czas ponad 6 do 12 godzin połowa diety, ponad 12 do 18 godzin — 75% diety, ponad 18 godzin — cała dieta.";

6) w § 10:

w ust. (1) skreśla się wyrazy: „na gruncie";

w ust. (4) zmienia się stawki wynagrodzenia akordowego następująco:

w pkt. 1) — 6 zł na 5 zł,
w pkt. 2) — 4 zł na 3.50 zł,
w pkt. 3) — 2.50 zł na 2 zł;

w ust. (9) w pkt. 2) wyrazy: „w ust. (4) i (5)" zastępuje się wyrazami: „w ust. (5) i (6)";

7) w § 11:

ustęp (1) otrzymuje brzmienie następujące:

„(1) Funkcjonarjusze państwowi, stanowiący załogę statku szkolnego Państwowej Szkoły Morskiej, otrzymują w czasie zaokrętowania należności miesięczne w następującej wysokości:

	w czasie rezerwy	w czasie żeglugi wewnętrznej
urzędnicy	do 15%	do 30%
funkcjonarjusze niżsi	„ 15%	„ 45%

ich uposażenia zasadniczego.";

wprowadza się jako ustęp (2) przepis następujący:

„(2) Wykaz stanowisk załogi statku szkolnego oraz wysokość należności w granicach, określonych w ust. (1), ustali Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu.";

dotychczasowe ustępy (2), (3), (4), (5) stają się ustępami (3), (4), (5), (6);

8) w § 14 w ust. (1) punkt 1) otrzymuje brzmienie następujące:

„1) prawo przejazdu I klasą przysługuje funkcjonarjuszom państwowym, pobierającym uposażenie według grup I — V, oficerom w stopniu marszałka, generała, admirała, wiceadmirała, kontradmirała, pułkownika, komandora, podpułkownika, komandora porucznika, majora i komandora podporucznika, attachés wojskowym ambasad, radcom ambasad, sędziom i prokuratorom, pobierającym uposażenie według grup I — III, oficerom Policji Państwowej i Straży Granicznej, pobierającym uposażenie według grup I — IV, ponadto bez względu na grupę uposażenia, kierownikom władz bezpośrednio podległych władzy naczelnej, naczelnikom wydziałów (biur), inspektorom we władzach naczelnych, starostom i kierownikom starostw, Komisarzowi i Wicekomisarzowi Rządu w Gdyni, Dyrektorowi Policji w Województwie Śląskiem oraz osobom towarzyszącym służbowo przy przejazdach szefów władz naczelnych i przedstawicieli państw obcych, misyj zagranicznych oraz oficerów armij obcych, jak również adjutantom i oficerom ordynansowym, podróżującym służbowo w I klasie razem ze swoimi dowódcami pułków i wyższymi.";

9) w § 16:

w ust. (1) wyrazy: „magistratu (urzędu gminnego)" zastępuje się wyrazami: „zarządu miejskiego (zarządu gminnego)";

w ust. (5) zmienia się kwotę „30 groszy" na „25 groszy";

10) w § 19:

w ust. (1) po wyrazach: „przyznaje się" dodaje się wyrazy: „w gminach miejskich";

wprowadza się jako ustęp (5) przepis następujący:

„(5) Jeżeli podróż służbowa następuje w postępowaniu karnem na wezwanie władzy sądowej lub prokuratorskiej, ryczałt za dojazdy wynosi 50 gr za każdy przejazd. To samo dotyczy ryczałtu za przejazdy w związku z konwojowaniem osób i rzeczy do władz wymiaru sprawiedliwości.";

11) w § 20 w ust. (3) po wyrazie: „Postanowienia" dodaje się wyrazy: „co do diet" a po wyrazie: „godzin" kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się wyrazy: „w razie podróży służbowej z miejsca delegacji (odkomenderowania) do zwykłego miejsca służbowego diety nie przysługują za czas trwania pobytu w zwykłem miejscu służbowem.";

12) w § 23:

w ust. (2) po wyrazach: „uposażenie pobierane ostatnio" wstawia się wyrazy: „w poprzedniem miejscu służbowem";

w ust. (5) wyrazy: „w paragrafie niniejszym" zastępuje się wyrazami: „w rozporządzeniu niniejszem";

wstawia się na końcu jako ustęp (8) przepis następujący:

„(8) Przy przeniesieniach szeregowych Policji Państwowej z jednej miejscowości do innej w obrębie rejonu posterunku przysługuje tylko zwrot kosztów przejazdu, przewozu urządzenia domowego i diety na zasadach podanych w rozporządzeniu niniejszem.";

13) paragraf 30 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 30. (1) Przepisy rozdziału 2 stosuje się także do podróży służbowych, delegacyj (odkomenderowań) i przeniesień na obszarze W. M. Gdańska z tą zmianą, że stawki diet, ustalone w tym rozdziale, zwiększa się o 20%.

(2) Osoby, odbywające podróż służbową do Gdańska w charakterze kurjera dyplomatycznego otrzymują diety, przysługujące funkcjonarjuszowi państwowemu, pobierającemu uposażenie według grupy VII, zaś żołnierze otrzymują diety według posiadanego stopnia, zwiększone o 20%.

(3) Przepisy § 41 stosuje się odpowiednio.";

14) w § 37:

ustęp (1) otrzymuje brzmienie następujące:

„(1) Funkcjonarjusze państwowi, stanowiący załogę statku szkolnego Państwowej Szkoły Morskiej, otrzymują w czasie zaokrętowania i żeglugi zagranicznej należności miesięczne w następującej wysokości:

kapitan statku szkolnego	do 150%
urzędnicy	„ 100%
funkcjonarjusze niżsi	„ 120%

ich uposażenia zasadniczego.";

w ust. (4) wyrazy: „ust. (4) i (5)" zastępuje się wyrazami: „ust. (2), (5) i (6)";

15) w § 39:

w ust. (1) litera a) otrzymuje brzmienie następujące: „a) prawo przejazdu I klasy przysługuje funkcjonarjuszom państwowym, pobierającym uposażenie według grupy I — VI, oficerom w stopniu marszałka, generała, admirała, wiceadmirała, kontradmirała, pułkownika, komandora, podpułkownika, komandora-porucznika, majora i komandora-podporucznika, attachés wojskowym ambasad, attachés wojskowym poselstw i zastępcom attachés wojskowych ambasad, sędziom i prokuratorom, pobierającym uposażenie według grupy I — III, oficerom Policji Państwowej i Straży Granicznej, pobierającym uposażenie według grupy I—IV, ponadto bez względu na grupę uposażenia kierownikom urzędów podległych Ministerstwu Spraw Zagranicznych, radcom ambasad i poselstw, radcom handlowym, radcom emigracyjnym, radcom Biura Komisarza Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej w Gdańsku, konsulom, pierwszym sekretarzom ambasad oraz osobom towarzyszącym służbowo przy przejazdach szefów władz naczelnych i przedstawicieli państw obcych i misyj zagranicznych.";

w ust. (5) w lit. a) cyfrę „6" zastępuje się cyfrą „7";

16) w § 41:

w ust. (1) po wyrazie: „żołnierze" wstawia się wyrazy: „zawodowi oraz oficerowie rezerwy powołani do służby czynnej celem przemianowania na zawodowych.";

po ust. (1) wstawia się jako nowy ustęp (2) przepis następujący:

„(2) Żołnierze pełniący obowiązkową służbę czynną oraz nadterminowi, wyjeżdżający zagranicę służbowo, otrzymują do użytku na czas trwania podróży ubranie cywilne w naturze, które pozostaje własnością Skarbu Państwa";

dotychczasowy ustęp (2) staje się ustępem (3), a ponadto w ustępie tym wyraz „ten" zastępuje się wyrazem „ust. (1)".

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu oraz właściwym ministrom.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 lipca 1936 r. Nr. 54, poz. 393).

577.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 1 lipca 1936 r.

o zmianie rozporządzenia z dnia 31 stycznia 1935 r. w sprawie zwalniania od zamknięcia celnego niektórych składów celnych, przeznaczonych do przechowywania pewnego rodzaju towarów.

Na podstawie art. 62 ust. 7 i 135 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. Paragraf 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 stycznia 1935 r. w sprawie zwalniania od zamknięcia celnego niektórych składów celnych, przeznaczonych do przechowywania pewnego rodzaju towarów (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 58) otrzymuje brzmienie następujące:

„Od zamknięcia celnego mogą być zwalniane poszczególne składy celne przeznaczone do przechowywania drewna, śledzi solonych, przywożonych w beczkach i półbeczkach, jaj, drobiu bitego i masła".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 lipca 1936 r. Nr. 53, poz. 389).

578.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH

z dnia 9 lipca 1936 r.

w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Spraw Wewnętrznych, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu oraz Komunikacji w sprawie wykonania dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 kwietnia 1936 r. o Funduszu Obrony Narodowej.

Na podstawie art. 4 i 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 kwietnia 1936 r. o Funduszu Obrony Narodowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 225) zarządza się co następuje:

§ 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszem artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 kwietnia 1936 r. o Funduszu Obrony Narodowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 225).

Do art. 1.

§ 2. Fundusz Obrony Narodowej stanowi część składową ogólnego majątku Skarbu Państwa, pozostającą w zarządzie Ministra Spraw Wojskowych.

Do art. 2.

§ 3. Na rzecz Funduszu Obrony Narodowej będą zaliczane wszystkie wpływy, określone w art. 2, oraz wszystkie dochody, uzyskane z administrowania tym Funduszem.

§ 4. (1) O zbedności nieruchomości dla potrzeb wojska i potrzebie przeznaczenia ich na sprzedaż, rozstrzyga Minister Spraw Wojskowych na podstawie dyrektyw, wydanych przez Generalnego Inspektora Sił Zbrojnych.

(2) Na zasilenie Funduszu Obrony Narodowej będą użyte wpływy ze sprzedaży zbędnych ruchomości, należących do gospodarki niezryczałtowanej.

§ 5. (1) Wartość szacunkową nieruchomości ustalają Komisje Szacunkowe.

(2) Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, Komisje Szacunkowe składać się będą z przedstawicieli interesowanych ministerstw i Banku Gospodarstwa Krajowego. Komisje te będą pełniły swe czynności wedle zasad, obowiązujących w wojsku przy nabywaniu i zbywaniu nieruchomości, stanowiących własność Państwa, a pozostających w zarządzie władz wojskowych. O zwołaniu tych Komisyj powiadamia się Najwyższą Izbę Kontroli, która uprawniona jest do obecności przez swych delegatów przy czynnościach Komisyj.

(3) Sposób ustalania cen i warunków sprzedaży ruchomości określają obowiązujące przepisy, wydane przez Ministra Spraw Wojskowych.

§ 6. (1) Jeżeli w poszczególnym przypadku Minister Spraw Wojskowych nie zarządzi inaczej, sprzedaż nieruchomości przeprowadza Bank Gospodarstwa Krajowego na podstawie każdorazowego upoważnienia Ministra Spraw Wojskowych.

(2) Sprzedaż ruchomości przeprowadzają organa wojskowe na podstawie obowiązujących przepisów, wydanych przez Ministra Spraw Wojskowych.

§ 7. (1) Sprzedaż nieruchomości może nastąpić w drodze przetargu lub z wolnej ręki, stosownie do decyzji, wydanej przez Ministra Spraw Wojskowych.

(2) Sprzedaż nie może nastąpić poniżej ceny szacunkowej.

(3) Jeżeli podczas przetargu lub w drodze sprzedaży z wolnej ręki nie można uzyskać ceny szacunkowej, dokonane będzie ustalenie nowej ceny szacunkowej przez Komisję Szacunkową przy odpowiedniem zastosowaniu zasad § 5 rozporządzenia niniejszego.

Do art. 3.

§ 8. Plan użycia Funduszu Obrony Narodowej ustala Minister Spraw Wojskowych na podstawie

dyrektyw, wydanych przez Generalnego Inspektora Sił Zbrojnych.

§ 9. (1) Z Funduszu Obrony Narodowej można dokonywać wydatków wyłącznie na zwiększenie zasobów i inwestycje w zakresie obrony Państwa zgodnie z ustalonym planem użycia tego Funduszu.

(2) Fundusz Obrony Narodowej nie może być użyty na pokrycie wydatków, objętych budżetem wojska.

(3) Przedmioty, zakupione z Funduszu Obrony Narodowej, wejdą do ogólnego inwentarza majątku państwowego, pozostającego w zarządzie władz wojskowych.

Do art. 4.

§ 10. Funduszem Obrony Narodowej administruje Minister Spraw Wojskowych przy pomocy wyznaczonych przez siebie organów wojskowych.

§ 11. Okresem administracyjnym Funduszu Obrony Narodowej jest okres, przyjęty dla budżetu państwowego.

§ 12. (1) Wpływy pieniężne na rzecz Funduszu Obrony Narodowej będą przyjmowane przez Bank Polski, państwowe instytucje finansowe i kasy państwowe na rachunki, otwierane na zlecenie Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

(2) Minister Spraw Wojskowych określa organa i osoby, uprawnione do zarządzania wypłat z rachunków Funduszu Obrony Narodowej.

§ 13. Rachunkowość, sprawozdawczość i kontrola Funduszu Obrony Narodowej prowadzone będą według przepisów o gospodarce i rachunkowości pieniężnej w wojsku.

§ 14. Sumy dochodów ze sprzedaży ruchomości, ustalone w budżecie państwowym na okres 1936/1937, nie będą użyte na zasilenie Funduszu Obrony Narodowej.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wojskowych: ***Kasprzycki***

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 lipca 1936 r. Nr. 53, poz. 390).

579.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 24 czerwca 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Komunikacji w sprawie sposobu wymiaru i poboru świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne.

Na podstawie art. 16 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 204) zarządzam co następuje:

§ 1. Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia, oznaczają artykuły ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 204), paragrafy zaś, powołane bez bliższego określenia, oznaczają paragrafy rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Wymiar i pobór świadczeń w naturze na cele publiczne, dozwolone ustawą z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 204), przeprowadza zarząd gminny (miejski) na podstawie ogólnego planu świadczeń w naturze dla całej gminy (art. 14 ust. (2)) i w granicach najwyższego dopuszczalnego obciążenia świadczeniami w naturze, określonych w rozporządzeniu wojewody (art. 8 ust. (1) pkt. (1)).

§ 3. Przez zasadniczy podatek gruntowy, o którym mowa w ust. (1) art. 3, rozumieć należy państwowy podatek gruntowy, obliczany bez oddzielnego dodatku, przewidzianego w art. 2 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505) i bez ulg, przewidzianych w art. 3 tejże ustawy.

§ 4. O obciążeniu obowiązkiem dostarczenia robocizny na cele drogowe lub szkolne osób fizycznych, wymienionych w art. 3 ust. (3), postanawia rada miejska, która również ustala zasady rozkładu świadczeń pomiędzy zobowiązanych do nich. Wartości tej robocizny nie wlicza się do wartości świadczeń w naturze, wymierzonych na podstawie art. 3 ust. (1) i (2).

§ 5. (1) Rozdział świadczeń w naturze pomiędzy obowiązanych do nich przeprowadza się w ten sposób, że sumę pieniężną, stanowiącą równowartość świadczeń, określoną w złotych według równowartości pieniężnej za 1 dzień robocizny pieszej (art. 9), dzieli się przez sumę podatków, stanowiących podstawę wymiaru świadczeń (art. 3 ust. (1) i (2)), przez otrzymany zaś iloraz mnoży się sumę tychże podatków, przypadającą na poszczególnych płatników, obowiązanych do świadczeń.

(2) Otrzymaną w ten sposób sumę złotych dzieli się przez równowartość pieniężną za 1 dzień robocizny pieszej, a uzyskana w wyniku tego działania liczba oznacza ilość dni robocizny pieszej, należnej od obowiązanego.

(3) Dla posiadaczy środków przewozowych całość lub część świadczeń w robociźnie pieszej może być przeliczona na świadczenia w robociźnie zaprzęgowej przy zastosowaniu norm, określonych przez wojewodę na podstawie art. 8 ust. (1) pkt. 3).

(4) Ułamki jednostek wymiaru mniejsze od połowy odrzuca się, a równe połowie i większe od niej zaokrągla się wzwyż do całkowitej jednostki.

§ 6. Jeżeli na obszarze gminy wprowadza się świadczenia w naturze celem wykonania meljoracyj wodnych lub też wznoszenia budynków gminnych lub gromadzkich, mających służyć na pomieszczenie szkół powszechnych oraz mieszkań dla nauczycieli i do świadczeń tych — w myśl art. 4 — pociąga się tylko mieszkańców niektórych gromad lub też tylko grupy osób interesowanych, wówczas zarząd gminy wymierzy przedewszystkiem te specjalne świadczenia gromadom bądź grupom osób interesowanych, przyczem gromady takie lub osoby obciążyć może świadczeniami na inne jeszcze cele, dozwolone w ustawie z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 204), jedynie w granicach najwyższego dopuszczalnego obciążenia, określonego w rozporządzeniu wojewody (art. 8 ust. (1) pkt. 1)).

§ 7. (1) W orzeczeniu, określającem wymiar świadczeń w naturze, zarząd gminy powinien podać:

1) dla płatników podatków, wymienionych w art. 3 ust. (1) i (2): sumę podatków, stanowiących dla danego płatnika podstawę wymiaru świadczeń; iloraz właściwy dla obliczenia świadczeń (§ 5 ust. (1)), przyczem iloraz ten może być różny dla poszczególnych gromad lub nawet dla grup osób (§ 6); równowartość pieniężną, przypadającej na płatnika robocizny; równowartość pieniężną za 1 dzień robocizny pieszej; równowartość pieniężną za 1 dzień robocizny zaprzęgowej; ilość wyznaczonych dni robocizny pieszej (zaprzęgowej); wreszcie — miejsce i termin wykonania robót; oraz termin płatności równowartości świadczeń w gotówce w przypadku niewykonania robocizny;

2) dla osób, wymienionych w art. 3 ust. (3): wysokość podatku dochodowego, stanowiącego podstawę wymiaru świadczeń; ilość wyznaczonych dni robocizny pieszej; równowartość pieniężną za 1 dzień robocizny pieszej; równowartość pieniężną, przypadającej na płatnika robocizny; wreszcie — miejsce i termin wykonania robót; oraz termin płatności równowartości świadczeń w gotówce w przypadku niewykonania robocizny.

(2) W przypadku, gdy w orzeczeniu wymiarowem nie mogą być zgóry ustalone miejsce i termin wykonania robót, należy wskazać, w jaki sposób obowiązany do świadczeń będzie o tem powiadomiony.

§ 8. Zarząd gminy powinien prowadzić szczegółowy wykaz wymierzonych świadczeń w naturze i odnotowywać w nim dla każdego obowiązanego datę i sposób dopełnienia obowiązku świadczeń.

§ 9. (1) Każdy obowiązany do świadczeń w naturze może zamiast dostarczenia robocizny wnieść do kasy gminy w gotówce równowartość pieniężną, obliczoną w myśl § 5.

(2) Jeżeli obowiązany nie wykona robocizny w wyznaczonym czasie, powinien uiścić równowartość w gotówce, w trybie, obowiązującym przy poborze danin komunalnych, przyczem za termin płatności uważa się ostatni dzień okresu, w ciągu którego świadczenia miały być wykonane.

(3) Jeżeli w związku z niedostarczeniem świadczeń w naturze przez obowiązanych pracę wykonano zapomocą najmu robotników lub zaprzęgów płatnych, to sumy pieniężne, powstałe z uiszczenia równowartości świadczeń, powinien zarząd gminny (miejski) zużyć przedewszystkiem na pokrycie wydatków, związanych z najmem robtników lub zaprzęgów.

§ 10. (1) Zarząd gminy może przypadającą ilość dniówek robocizny zamienić na wykonanie określonej ilości robót. Ilość robót należy obliczać na podstawie średniej wydajności pracy, wykonywanej na dniówkę w danej kategorji robót.

(2) Za zgodą organu, kierującego wykonaniem robót, obowiązany może — zamiast wyznaczonej robocizny — wykonać inną robociznę, albo odstąpić gminie własność materjałów, potrzebnych do wykonania robót.

§ 11. Wymiary świadczeń drogowych w naturze, dokonane na rok 1935/36 na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 6, poz. 32), zmienionej ustawą z dnia 25 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 276), pozostają w mocy, o ile mieszczą się w ogólnej ilości świadczeń w naturze, dozwolonej ustawą z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 204).

§ 12. Do odwołań w sprawie wymiaru świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne mają odpowiednie zastosowanie przepisy o

odwołaniach od wymiaru samoistnych danin komunalnych.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj-Składkowski.*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 9 lipca 1936 r. Nr. 52, poz. 377).

580.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 czerwca 1936 r.

o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Skarbu o wykonaniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali.

Na podstawie art. 5 ust. (1) pkt. 4 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 423) prostuje się następujący błąd w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 20 kwietnia 1936 r. o wykonaniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 258):

w § 4 ust. (2) lit. c) i e) zamiast wyrazu „Państwowy" winno być „Polski".

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 9 lipca 1936 r. Nr. 52, poz. 383).

581.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 czerwca 1936 r.

o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Skarbu o wykonaniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o podatku od nieruchomości.

Na podstawie art. 5 ust. (1) pkt. 4 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 423) prostuje się następujący błąd w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 20 kwietnia 1936 r. o wykonaniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 259):

w § 7 pkt. 1) i 3) zamiast wyrazu „Państwowego" winno być „Polskiego".

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 9 lipca 1936 r. Nr. 52, poz. 384).

582.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 lipca 1936 r.

w sprawie kontroli specjalnej przywozu do polskiego obszaru celnego towarów, pochodzących ze Szwajcarji.

Na podstawie § 48 ust. 11 i 62 ust. 6 przepisów wykonawczych z dnia 9 października 1934 r. do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 820) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem z dnia 7 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 481) podaje się do wiadomości, co następuje:

§ 1.

Począwszy od dnia 25 lipca 1936 r. przywóz do polskiego obszaru celnego towarów, pochodzących ze Szwajcarji podlegać będzie kontroli specjalnej, przewidzianej w §§ 48 ust. 11 i 62 ust. 6 przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 481).

§ 2.

W celu wykonania tej kontroli przy odprawie celnej ostatecznej oraz warunkowej w obrotach czynnych: uszlachetniającym i reperacyjnym towarów pochodzących ze Szwajcarji będzie wymagane od stron przedstawienie świadectwa rozrachunkowego według załączonego wzoru.

§ 3.

Świadectwa rozrachunkowe będą wystawiane przez Komisję Obrotu Towarowego.

§ 4.

Prowadzenie ewidencji świadectw rozrachunkowych powierza się aż do odwołania Polskiemu Towarzystwu Handlu Kompensacyjnego w Warszawie, któremu urzędy celne, po dokonaniu odprawy celnej towarów, przesyłają odcinki kontrolne świadectw rozrachunkowych.

za Ministra Skarbu:
(—) *St. Fr. Królikowski,*
Dyrektor Departamentu.

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 17 lipca 1936 r.

KOMISJA
OBROTU TOWAROWEGO
Serja ....
Nr ....

ŚWIADECTWO ROZRACHUNKOWE

na przywóz z ....

Stosownie do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 17 lipca 1936 r. (Monitor Polski Nr 166 poz. 308) stwierdza się, że firma ....
(nazwa i dokładny adres)

sprowadzająca ostatecznie / warunkowo z ....

od firmy .... wyszczególniony niżej towar,
(nazwa i dokładny adres)

wypełniła warunki przewidziane dla specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko- ....

1	2	3	4		5	6
Pozycja taryfy celnej	NAZWA TOWARU	Wymiarowa ilość sztuk, tuzinów, par i t p.	Waga fakturowa w kg		Wartość wg faktury	Warunki płatności
			brutto	netto		

Świadectwo niniejsze ważne jest dla urzędu celnego w ciągu miesiąca od daty wystawienia i służy do jednorazowej odprawy celnej, przyczem najpóźniej w ostatnim dniu ważności towar powinien być zgłoszony do odprawy. Świadectwo niniejsze nie zwalnia od obowiązku przedstawienia innych dokumentów, wymaganych przez przepisy celne i inne.

M. P.

PRZEWODNICZĄCY

....

Niniejsze świadectwo wydane zostało na podstawie złożonej przez wyżej wymienioną firmę deklaracji z dnia .... Nr ....

.............................., dnia .... 19 ...... r.
(miejscowość)

M. P. instytucji wydającej świadectwo

Podpis:

Odcinek kontrolny

.............................., dnia ....

Serja ....

Nr ....

Do
Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego (Zahan)

w Warszawie
ul. Moniuszki 10

Urząd Celny w ....

stwierdza, że w dniu ....

odprawił ostatecznie [1] / warunkowo w przywozie z ....

według zgłoszenia celnego Nr ....

wyszczególniony niżej towar:

Pozycja taryfy celnej [2]	NAZWA TOWARU	Waga lub ilość wymiarowa

M. P.

Podpis urzędnika celnego:

[1] niepotrzebne skreślić.
[2] należy podać pozycję i punkt (bez liter uwag).

583.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 lipca 1936 r.

o zmianie obwieszczenia z dnia 18 listopada 1935 r. w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko - niemieckiego.

Na podstawie §§ 48 ustęp 11, 56 ustęp 8 i 62 ustęp 6 przepisów wykonawczych z dnia 9 października 1934 r. do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 820) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem z dnia 7 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 481), podaje się do wiadomości co następuje:

§ 1. W obwieszczeniu Ministra Skarbu z dnia 18 listopada 1935 r. w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko - niemieckiego (Monitor Polski Nr. 264 z dnia 18 listopada 1935 r., poz. 327), wprowadza się zmiany następujące:

1) W § 2 skreśla się w punkcie b) słowa: „lub też deklarację o wywozie poza obrotem rozrachunkowym z Rzeszą Niemiecką według wzoru Nr. 3", oraz skreśla się następny cały ustęp, zaczynający się od słów: „Deklarację o wywozie poza obrotem rozrachunkowym i t. d.".

2) W § 4 skreśla się końcowe słowa: „jak też drugie egzemplarze deklaracji według wzoru Nr. 3".

§ 2. Obwieszczenie wchodzi w życie z dniem 25 lipca 1936 r.

za Ministra Skarbu:
(—) *St. Fr. Królikowski,*
Dyrektor Departamentu.

584.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 lipca 1936 r.

w sprawie zwolnienia od obowiązku przedstawiania zaświadczeń walutowych przy wywozie niektórych towarów.

Na podstawie § 6 pkt. 5) rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów zagranicę i do Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 285) zarządza się, co następuje:

§ 1. Poza wypadkami, przewidzianemi w pkt. 1) — 4) § 6 powołanego rozporządzenia, nie należy również wymagać przedstawienia zaświadczeń walutowych:

I. Przy odprawie wywozowej zagranicę następujących towarów:

1) towarów, wywożonych przez mieszkańców polskiego lub sąsiedniego pasa granicznego, dla własnego użytku lub na drobny handel (np. na targi miejscowe);

2) towarów, podlegających cłu wywozowemu, wywożonych w ilościach nieprzekraczających norm wolnych od cła w myśl taryfy celnej wywozowej;

3) wydawnictw perjodycznych, wysyłanych zagranicę do poszczególnych abonentów, w ilości nie większej niż 10 egzemplarzy;

4) wydawnictw i dzieł naukowych wysyłanych zagranicę w drodze międzynarodowej wymiany przez wyższe zakłady naukowe, muzea i bibljoteki publiczne, o ile sądząc z charakteru przesyłki oraz jej nadawcy i odbiorcy przeznaczenie nie budzi wątpliwości; dotyczy to również egzemplarzy t. zw. autorskich;

5) towarów, wysyłanych przez przedstawicielstwa dyplomatyczne państw obcych, urzędy konsularne państw obcych, oraz przez polskie władze i urzędy państwowe, pod adresem władz i urzędów zagranicę;

6) wzorów i prób towarów;

7) rzeczy przesiedlenia, przedmiotów, stanowiących wyprawy ślubne i przedmiotów, otrzymanych w spadku (analogicznie do przypadków, wymienionych w art. 22 ust. II pp. 14, 15 i 16 prawa celnego);

8) towarów wywożonych w przypadkach analogicznych do przypadków wymienionych w art. 22 ust. I pp. 3, 4, 5, 7, 9; ust. II pp. 8, 11, 17, 18, 19, 20, 23 i 24;

9) towarów zagranicznych, przewożonych w tranzycie, choćby łamanym (połączonym z przechowaniem lub przeładowaniem w Polsce pod dozorem celnym);

10) towarów pochodzenia zagranicznego, przechowywanych w kraju pod dozorem celnym (np. w składach celnych, magazynach celnych) również odprawionych, jeżeli stronie nie został wydany kwit celny;

11) towarów zagranicznych oclonych i wypuszczonych do wolnego obrotu, a zwracanych zagranicę za zwrotem uiszczonego cła; udzielenie jednak zezwolenia Ministerstwa Skarbu na powrotny wywóz za zwrotem uiszczonego cła (art. 73 prawa celnego i § 129 ust. 7 przepisów wykonawczych do prawa celnego) będzie uzależnione od przedstawienia zaświadczenia walutowego w tym przypadku, gdy importer ma otrzymać spowrotem uiszczoną za zwrócony towar należność;

12) wszelkich towarów o wartości nieprzekraczającej kwoty 50 zł;

13) materjałów i przedmiotów, wysyłanych zagranicę z przeznaczeniem do uzupełnienia zapasów i osprzętu polskich i gdańskich statków rybołówczych (np. beczek, przypraw do przyrządzania połowów, sieci, prowiantów dla załogi i t. p.).

II. Przy wywozie na obszar Wolnego Miasta Gdańska następujących towarów:

1) towarów, wywożonych przez mieszkańców pasa nadgranicznego dla własnego użytku lub na drobny handel (np. na targi miejscowe);

2) wzorów i prób towarów;

3) przedmiotów, wysyłanych w darze do własnego użytku pogorzelców, osób dotkniętych powodzią lub poszkodowanych wskutek innych klęsk żywiołowych;

4) wszelkich towarów idących w postępowaniu przekazowem urzędów celnych;

5) wszelkich towarów, przeznaczonych do bezpośredniego przewozu przez publiczne przedsiębiorstwa przewozowe przez obszar W. M. Gdańska z Polski do Polski;

6) towarów, wywożonych do obszaru W. M. Gdańska i pokrytych świadectwami rozrachunkowemi, wskazującemi na przeznaczenie towaru do wywozu zagranicę celną;

7) wszelkich towarów o wartości nieprzekraczającej kwoty 50 zł;

8) towarów, zaopatrzonych w zaświadczenia Komisji Rozdzielczej dla obrotu produktami spożywczemi z W. M. Gdańskiem w Toruniu.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim. Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 maja 1936 r. w sprawie zwolnienia od obowiązku przedstawiania zaświadczeń walutowych przy wywozie niektórych towarów (Monitor Polski Nr. 119, poz. 214), zmienione § 2 zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 czerwca 1936 r. (Monitor Polski Nr. 141, poz. 253).

Za Ministra Skarbu:
(—) *St. Fr. Królikowski*
Dyrektor Departamentu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 15 lipca 1936 r. Nr. 162, poz. 295).

585.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 lipca 1936 r.

w sprawie ustalenia listy towarów, przy których wywozie z Polski do W. M. Gdańska są wymagane zaświadczenia walutowe.

Na podstawie § 1 rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów zagranicę i do Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 285), w brzmieniu, nadanem rozporządzeniem z dnia 16 czerwca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 339) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Eksporterzy są obowiązani zgłaszać Komisji Obrotu Towarowego, celem uzyskania zaświadczenia walutowego, wywóz z Polski do obszaru W. M. Gdańska towarów, wymienionych w załączniku do niniejszego zarządzenia. Przy wywozie tych towarów do W. M. Gdańska zaświadczenie walutowe powinno być przedstawione placówce granicznej kontroli skarbowej.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 25 lipca 1936 r. Jednocześnie uchyla się zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 czerwca 1936 r. w sprawie ustalenia listy towarów, przy których wywozie z Polski do W. M. Gdańska są wymagane zaświadczenia walutowe oraz w sprawie zmiany zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 maja 1936 r. (Monitor Polski Nr. 141 z dnia 19 czerwca 1936 r., poz. 253).

za Ministra Skarbu:
(—) *St. Fr. Królikowski,*
Dyrektor Departamentu.

Załącznik do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 lipca 1936 r.

Lista towarów, przy których wywozie z Polski do W. M. Gdańska jest wymagane przedłożenie zaświadczeń walutowych.

I. Drewno (poz. tar. celnej wywozowej 14, 15, 16, 17, 18 i 19 i poz. tar. celnej przywozowej 747 pkt. 3 i 4).

II. a) Trzoda chlewna (poz. tar. celnej wywozowej 20 i 21),

b) bekony (poz. tar. celnej wywozowej 25).

III. a) węgiel kamienny i koks (poz. tar. celnej przyw. 180 i 182),

b) brykiety z węgla kamiennego i koksu (poz. tar. celn. przyw. 184 pkt. 2).

IV. a) zboża i nasiona roślin strączkowych (poz. tar. celn. przyw. od 1 do 13 i od 15 do 16),

b) mąka i produkty przemiału (poz. T. C. przyw. 27, 28, 285 i 286).

586.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 lipca 1936 r.

L. B. P. 7741/36

w sprawie stempli do znakowania towarów w celu stwierdzenia ich tożsamości.

Do
Dyrekcyj Ceł we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu i Warszawie.

Na podstawie postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 20 czerwca 1928 r. o pieczęciach urzędowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 593) Ministerstwo Skarbu ustala dla potrzeb urzędów celnych wzór pieczęci (stempla) do znakowania towarów w celu stwierdzenia ich tożsamości w obrocie warunkowym stosownie do postanowień § 64 rozporządzenia wykonawczego Ministra Skarbu z dn. 9 października 1934 r. do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 820).

Stempel do znakowania towarów, używany przez urzędy celne powinien być długi na 150 mm. Koniec stempla, który służy do znakowania towarów, zaopatrzony jest w herb państwowy i posiada średnicę 20 mm.

W otoku nad górną częścią herbu państwowego umieszczony jest napis, zawierający nazwę urzędu celnego oraz nazwę miejscowości, w której dany urząd ma swą siedzibę. Pod dolną częścią herbu państwowego umieszczony jest numer rozpoznawczy stempla.

Napis „Urząd Celny" umieszcza się na stemplu w skrócie „U. C.", nazwę zaś miejscowości, w której dany urząd celny ma swą siedzibę w pełnem brzmieniu, n. p. „U. C. Gdynia".

Numery rozpoznawcze stempli oznacza się liczbami arabskiemi. Numery te dla poszczególnych urzędów celnych ustala, dla celów ewidencyjnych Dyrekcja Ceł, oznaczając kolejno od liczby „1" wszystkie stemple, będące w użyciu w całym okręgu administracyjnym Dyrekcji.

W razie zagubienia lub kradzieży stempla, nowy stempel oddany do użytku danego urzędu powinien być zaopatrzony w następny kolejny w danej Dyrekcji numer rozpoznawczy.

W razie zniszczenia lub zużycia stempli, nowe stemple powinny być zaopatrzone w numery rozpoznawcze stempli zniszczonych względnie zużytych, a stemple wycofane z użycia przekazane Ministerstwu Skarbu stosownie do obowiązujących w tym względzie przepisów o zużytych pieczęciach urzędowych.

W razie zagubienia lub kradzieży stempli należy w drodze analogji stosować przepisy o zagubionych lub skradzionych pieczęciach urzędowych.

Stemple do znakowania towarów powinny być wyrabiane z najlepszej stali, aby wobec twardości przedmiotów, na których mają być wyciskane (wybijane) znaki, oraz częstego ich użycia szybko się nie zużywały.

Będące obecnie w użyciu stemple należy stopniowo, w miarę ich zużycia, wymieniać na stemple ustalonego niniejszem wzoru.

Nowe stemple należy zamawiać w Mennicy Państwowej w granicach otwartych na ten cel kredytów.

Dyrektor Biura Personalnego:
(—) *W. Drojanowski.*

587.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 lipca 1936 r.

L. D. I. 46285/1/ 36

w sprawie XIII Tygodnia L. O. P. P.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, Dyrekcyj Ceł, Urzędów Skarbowych, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych, Urzędów Opłat Stemplowych, Inspektoratu Ceł w Gdańsku oraz wszystkich Urzędów Celnych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że Liga Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej wzorem lat ubiegłych organizuje w r. b. w czasie od 24 września do 1 października włącznie „XIII Tydzień L. O. P. P.".

Ze względu na wielką doniosłość celów „Ligi" ze stanowiska państwowego oraz z uwagi na jej charakter — jako stowarzyszenia wyższej użyteczności, należy udzielić możliwie najwydatniejszego poparcia w poczynaniach, związanych z urządzeniem „XIII Tygodnia Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej".

Równocześnie nadmienia się, że postanowienia okólnika z dnia 7 marca 1931 r. N. D. I. 1449/2/31 w sprawie zakazu zbiórek. w lokalach urzędowych pozostają w mocy.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

588.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 lipca 1936 r.

L. D. I. 68019/2/35

w sprawie karania sprzedaży napojów alkoholowych do 4½% bez zgłoszenia.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach i Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Na zapytania podległych władz skarbowych w kwestji wymierzania kar za sprzedaż napojów alkoholowych bez zgłoszenia sprzedaży, wyjaśnia się co następuje:

Z postanowień § 317 rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia Prezydenta R. P. o monopolu spirytusowym w brzmieniu znowelizowanem (Dz. U. R. P. Nr. 33/35, poz. 235) wynika, że władza skarbowa nie może odmówić potwierdzenia zgłoszenia sprzedaży napojów alkoholowych, o ile zostały zachowane warunki w niem przewidziane, a więc np. między innemi, uiszczenie opłaty patentowej.

Dlatego też osoba, która sprzedaje napoje alkoholowe bez zgłoszenia i uiszczenia opłaty patentowej w tych przypadkach, gdzie ona powinna być uiszczona, popełnia dwa przestępstwa skarbowe w zbiegu jednoczynowym.

Za przestępstwa te powinny być wymierzone w myśl art. 22 u. k. s. osobne kary pieniężne z art. 99 i 130 u. k. s.

Za inne możliwe naruszenia postanowień § 317 wspomnianego rozporządzenia wymierzać należy kary pieniężne z art. 99 bądź też z art. 131 u. k. s.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

589.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 lipca 1936 r.

L. D. III. 10869/4/36

w sprawie trybu postępowania z opłaconemi kuponami.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Celem ujednostajnienia trybu postępowania z opłaconemi kuponami od państwowych pożyczek wewnętrznych we wszystkich placówkach realizacji tych kuponów, jak również celem zaoszczędzenia kosztów związanych z przesyłką tych kuponów do Urzędu Długów Państwa, Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

Zarządzenie tutejsze z dnia 14 stycznia 1932 r. L. D. III. 99/1/32 w części dotyczącej przesyłania opłaconych kuponów do Urzędu Długów Państwa zmienia się w ten sposób, że kasy urzędów skarbowych nie będą przesyłały **kuponów opłacanych począwszy od lipca 1936 r.** do Urzędu Długów Państwa. Opłacone po tym terminie w ciągu każdego miesiąca kupony, po dokonaniu uzgodnienia wartości nominalnej opłaconych kuponów z sumą wydatku, oraz po zgrupowaniu w myśl postanowień powołanego wyżej zarządzenia, mają być opakowane w obecności odpowiedzialnych za kasę rachunkozdawców, oraz Naczelnika Urzędu, opieczętowane pieczęcią tego Naczelnika i przechowywane w kasie do dyspozycji Izby Skarbowej. Do Urzędu Długów Państwa mają być przesyłane co miesiąc w terminie przewidzianym do składania miesięcznych sprawozdań jedynie zestawienia opłaconych kuponów, sporządzane narazie na dotychczasowych szematach pism wzór Nr. „A" po odpowiedniem dostosowaniu treści nagłówka tych pism. Odpisy omawianych pism, sporządzone na dotychczasowych szematach wzór „C", mają być przechowywane łącznie z opłaconemi kuponami.

Po wyczerpaniu nakładu druków tych pism Urząd Długów Państwa zaopatrzy kasy urzędów skarbowych w druki odpowiednio dostosowane do tego rodzaju sprawozdań.

Przechowywane w kasach urzędów skarbowych w powyższy sposób opłacone kupony będą niszczone komisyjnie po sprawdzeniu ilości i wartości tych kuponów przy sposobności niespodzianych rewizyj dokonywanych przez Izbę Skarbową. Komisja kremacyjna składać się winna z 3-ch osób, a mianowicie urzędnika przeprowadzającego rewizję z ramienia Izby Skarbowej, Naczelnika Urzędu, oraz urzędnika Urzędu Skarbowego nie wchodzącego w skład kasy urzędu skarbowego. W razie nagromadzenia większej ilości kuponów Komisja powołać może do pomocy personel techniczny spośród tych urzędników kasy urzędu skarbowego, którzy nie są zatrudnieni w charakterze skarbników (kasjerów) lub przy opłacaniu i liczeniu kuponów.

Z czynności kremacyjnej Komisja sporządza protokół w 3-ch jednobrzmiących egzemplarzach, z których jeden egzemplarz podlega wysłaniu do Urzędu Długów Państwa, drugi wraz z odpisami zestawień, o których wyżej mowa, do przełożonej Izby Skarbowej, trzeci zaś pozostaje w aktach kasy urzędu skarbowego.

Blankiety protokółów dostarczy kasom Urząd Długów Państwa.

W końcu Ministerstwo Skarbu zarządza, aby Izby Skarbowe w siedzibie Okręgowych Izb Kontroli zawiadamiały je pismem poufnem o terminie mającej się odbyć rewizji kasy urzędu skarbowego w siedzibie tej izby przynajmniej na trzy dni przed tym terminem, celem wzięcia ewent. udziału w Komisji.

Podsekretarz Stanu:
(—) *T. Grodyński.*

590.

OKÓLNIK T. 99 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 lipca 1936 r.

L. D. IV. 15463/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 58, 492, 677 i 1169).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z r. 1933) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Owoce świeże, znane w handlu pod nazwą „nektaryny", stanowiące pewną odmianę brzoskwiń, należy clić według poz. 58 p. 2 taryfy celnej;

2) Skóry kozie, koźlęce — surowe, posiadające włosie zniszczone (np. przez wystrzyżenie włosia na grzbiecie, częściowe wypadnięcie włosia na skutek choroby zwierzęcia i t. p.), nienadające się w takim stanie do wyprawy na skóry futrzane, należy clić według poz. 492 taryfy celnej;

3) Tkaniny z przędzy papierowej, zawierające nitki z materjałów włóknistych, chociażby dodane tylko na brzegach w celu wzmocnienia tkaniny, należy clić według poz. 677 p. 2 taryfy celnej jako tkaniny z przędzy papierowej z domieszką innych materjałów;

4) Maszyny, wymienione w pp. 1, 2 i 4 poz. 1169 taryfy celnej, nadchodzące łącznie z przynależnemi pokrowcami, pokrywami, futerałami, podlegają clu w myśl uwagi do grupy 73, razem z wagą tych pokrowców, pokryw, futerałów, jednakże zastosowanie właściwej stawki celnej uzależnione jest od wagi samej maszyny, bez wagi pokrowca, pokrywy, futerału.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

591.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 lipca 1936 r.

L. D. IV. 17415/3/36

w sprawie przedłużenia o 10 dni ważności Konwencji handlowej polsko-francuskiej z dnia 9 grudnia 1924 r. oraz związanych z nią protokółów.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych zakomunikowało, że w dniu 9 lipca r. b. podpisano w Paryżu porozumienie co do przedłużenia o 10 dni ważności Konwencji handlowej polsko-francuskiej z dnia 9 grudnia 1924 r. oraz związanych z nią protokółów.

Wobec powyższego stosowanie okólników Min. Skarbu L. D. IV. 13363/3/36 z dnia 13 czerwca 1936 r. (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 16, poz. 518) oraz L. D. IV. 16744/3/36 z dnia 7 lipca 1936 r. (Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 18, poz. 562) odracza się do dnia 20 lipca 1936 r., t. zn., że do dnia 19 lipca 1936 r., (jeżeli w międzyczasie nie zostaną wydane inne zarządzenia) należy stosować dotychczasowy stan prawny odnośnie traktowania celnego towarów, pochodzących z Francji, z kolonij, posiadłości i krajów protektoratu francuskiego.

Gdyby w czasie od dnia 10 lipca r. b. do chwili otrzymania niniejszego okólnika, towary francuskie zostały opłacone cłem normalnem lub zniżonem według stawek I kolumny taryfy celnej (vide p. 2 i 4 powołanego okólnika L. D. IV. 16744/3/36), to należy, na podstawie art. 121 ust. 2 prawa celnego, zarządzić zwrot różnicy, między pobranem cłem, a cłem, jakie powinno być stosowane gdyby umowa w tym czasie obowiązywała (t. zn. stawki kolumny II i cło konwencyjne).

Okólnik niniejszy otrzymują bezpośrednio Dyrekcje Ceł, Inspektorat Ceł w Gdańsku oraz Urzędy Celne I kl.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

592.

OKÓLNIK T. 100 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 lipca 1936 r.

L. D. IV. 17354/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1143 i 1147).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Nadchodzące łącznie z motocyklami: szybkościomierze, liczniki kilometrów, sygnały akustyczne, lusterka i t. p. przedmioty wyposażenia motocykli połączone z niemi, względnie na czas transportu odłączone, lecz nie nastręczające wątpliwości, że są przeznaczone i przystosowane do umieszczenia na właściwem miejscu w danym motocyklu, należy clić łącznie z motocyklem.

2) Nadchodzące łącznie z motocyklami i rowerami przystosowane i przynależne do nich pojedyncze komplety narzędzi, pompki do dętek, oliwiarki, oraz specjalne torebki i futerały do umieszczania w nich narzędzi i przyborów motocyklowych i rowerowych, należy clić łącznie z danym motocyklem lub rowerem.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

593.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 lipca 1936 r.

L. D. IV. 15242/3/36

w sprawie zwolnienia od cła pomocy naukowych dla niektórych bibljotek.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Nawiązując do obwieszczeń Ministra Skarbu z dnia 30 października 1934 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 31, poz. 408; Mon. Pol. Nr. 250, poz. 316) oraz z dnia 31 marca 1936 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 10, poz. 307; Mon. Pol. Nr. 86, poz. 167) o instytucjach naukowych i zakładach naukowo-badawczych, korzystających ze zwolnienia od cła przy przywozie z zagranicy przedmiotów pokazowych i pomocy naukowych, Ministerstwo Skarbu zarządza, aby na podstawie § 16 ust. 2 do p. 11 przepisów wykonawczych do prawa celnego były zwalniane od cła również książki i inne pomoce naukowe, sprowadzane z zagranicy przez następujące bibljoteki: 1) Bibljotekę i Archiwum Sejmu i Senatu, 2) Bibljotekę Ordynacji Zamoyskiej w Warszawie, 3) Bibljotekę Ordynacji Krasińskich w Warszawie, 4) Bibljotekę Czartoryskich w Krakowie i 5) Zakład Narodowy im. Ossolińskich we Lwowie.

Za podstawę do zwolnienia od cła będą służyły zaświadczenia wymienionych bibljotek, stwierdzające, że sprowadzone pomoce naukowe są przeznaczone wyłącznie do celów naukowych w danej bibljotece.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

594.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 lipca 1936 r.

L. D. IV. 12916/2/36

w sprawie przedłużania okresów wyznaczonych do przerobu towarów oclonych na podstawie zaświadczeń Izb Przemysłowo - Handlowych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W zaświadczeniach Izb Przemysłowo-Handlowych oraz Izby Handlu Zagranicznego w Gdańsku, przewidzianych w § 3 rozporządzenia z dnia 29 kwietnia 1936 r. o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 269) Izby wskazują okres, w ciągu którego towary, odprawiane ulgowo na podstawie tych zaświadczeń, winny być przerobione lub użyte do właściwego celu.

Ministerstwo Skarbu upoważnia urzędy celne do przedłużania wyżej wymienionych okresów do 6 miesięcy na podstawie każdorazowego wniosku właściwej terytorjalnie dla danego zakładu przemysłowego Izby Przemysłowo-Handlowej względnie Izby Handlu Zagranicznego w Gdańsku.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

595.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 lipca 1936 r.

L. D. IV. 16931/3/36

w sprawie kontroli specjalnej przywozu do polskiego obszaru celnego towarów, pochodzących ze Szwajcarji.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Nawiązując do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 17 lipca 1936 r. w sprawie specjalnej kontroli przywozu do polskiego obszaru celnego towarów, pochodzących ze Szwajcarji (Monitor Polski Nr. 166, poz. 1308 oraz Dz. Urz.

Min. Sk. Nr. 19, poz. 582), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

I. Rodzaje odpraw celnych, przy których są wymagane świadectwa rozrachunkowe.

§ 1.

1) Świadectwa rozrachunkowe są wymagane przy następujących odprawach celnych towarów, pochodzących ze Szwajcarji:

a) przy odprawie celnej ostatecznej przywozowej,

b) przy odprawie warunkowej w obrocie czynnym uszlachetniającym i reparacyjnym;

c) przy powrotnym przywozie towarów uszlachetnionych lub naprawionych w Szwajcarji (powrotny przywóz w obrotach biernych: uszlachetniającym i reparacyjnym).

2) Dopóki świadectwo rozrachunkowe nie zostanie przedstawione, żadna z powyższych odpraw nie może być dokonana i towar nie może być wydany do wolnego obrotu,

3) Przy odprawach warunkowych towarów szwajcarskich w innych przypadkach, poza obrotem uszlachetniającym i reparacyjnym, mają analogiczne zastosowanie przepisy § 3 ust. 1-C okólnika L. D. IV. 32501/3/35 z dnia 18 listopada 1936 r. w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko - niemieckiego (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 32, poz. 721).

II. Zwolnienie od świadectw rozrachunkowych.

§ 2.

1) Nie wymaga się przedstawienia świadectw rozrachunkowych przy przywozie:

a) towarów przewożonych w ruchu podróżnych (w rozumieniu § 22 ust. 4 przepisów wykonawczych do prawa celnego);

b) towarów stanowiących używane zwykle w handlu wewnętrzne jak i zewnętrzne opakowania, które są wolne od cła;

c) towarów zwalnianych od cła na podstawie art. 22 ust. 1 pp. 1 — 6, 8 — 11, ust. II pp. 1 — 10, 13 — 20, 22 — 25 prawa celnego.

2) Ponadto nie należy wymagać przedstawienia świadectw rozrachunkowych przy przywozie następujących towarów:

a) wydawnictw perjodycznych (dzienników, tygodników i miesięczników), przesyłanych w pojedyńczych egzemplarzach wprost pod adresem odbiorców (prenumeratorów);

b) drobnych ilości towarów, przesyłanych w przesyłkach pocztowych a nie przedstawiających żadnej wartości, względnie przedstawiających wartość nie większą od 3 zł; ulgi tej nie należy stosować w tych przypadkach, gdy pod adresem jednej i tej samej osoby lub firmy nadchodzą zbyt często drobne przesyłki, co wskazywałoby na chęć uchylenia się od rozrachunku (analogicznie do p. 2 okólnika L. D. IV. 33299/3/35 z dnia 27 listopada 1935 r. w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko - niemieckiego (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 33, poz. 761);

c) towarów objętych poz. 845 p. 1 c, d taryfy celnej przywozowej;

d) wydawnictw i dzieł naukowych oraz innych przedmiotów, nadsyłanych bezpłatnie lub w drodze wymiany dla zakładów naukowych, muzeów, bibljotek publicznych oraz urzędów i instytucyj państwowych i samorządowych, jeżeli zarząd zakładu, muzeum, lub bibljoteki, względnie urząd, instytucja państwowa albo samorządowa poświadczy na piśmie, że przedmioty te zostały nadesłane bezpłatnie lub w drodze wzajemnej wymiany;

e) prób towarów, stanowiących przedmiot mononpolów państwowych, a nadchodzących pod adresem zarządu monopolu, jeżeli zarząd monopolu poświadczy na piśmie, że próby te zostały przesłane bezpłatnie;

f) książeczek czekowych banków szwajcarskich (uwaga do p. 3 poz. 845 taryfy celnej), nadsyłanych do polskiego obszaru celnego;

g) matryc tekturowych, objętych uwagą do p. 6 poz. 1009 taryfy celnej, przywożonych (nadsyłanych) ze Szwajcarji do polskiego obszaru;

h) towarów polskich, zwalnianych od cła, jako zwracane ze Szwajcarji poza obrotem uszlachetniającym i reparacyjnym (art. 72 prawa celnego oraz powrotny przywóz w innych przypadkach odprawy warunkowej);

i) towarów, pochodzących z kraju trzeciego a przewożonych za bezpośrednim dokumentem przewozowym przez Szwajcarję do polskiego obszaru celnego;

k) towarów, pochodzących z kraju trzeciego a nadanych w Szwajcarji do przewozu do polskiego obszaru celnego; przepisy p. II okólnika L. D. IV. 1969/3/36 z dnia 29 stycznia 1936 r. w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko - niemieckiego (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 3, poz. 96) powinny być przestrzegane.

III. Postępowanie z świadectwami rozrachunkowemi.

§ 4.

W sprawie postępowania z świadectwami rozrachunkowemi mają analogiczne zastosowanie przepisy następujących okólników, wydanych w specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko - niemieckiego:

D. IV. 32501/3/35 z dnia 18 listopada 1935 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 32, poz. 721) — §§ 2, 5, 6, 8, 9, 10, 12 i 15,

D. IV. 35968/3/35 z dnia 21 grudnia 1935 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 36, poz. 836) — pp. VI i VII,

D. IV. 1969/3/36 z dnia 29 stycznia 1936 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 3, poz. 96) — p. III.

Przepisy końcowe.

§ 5.

Przepisy o kontroli specjalnej przywozu towarów szwajcarskich do polskiego obszaru celnego mają zastosowanie do przesyłek zgłaszanych do odprawy celnej począwszy od dnia 25 lipca 1936 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

596.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 lipca 1936 r.

L. D. IV. 17675/3/36

w sprawie wywozu środków płatniczych przez osoby, udające się na Igrzyska Olimpijskie w Berlinie.

Do

Dyrekcyj Ceł: w Mysłowicach i Poznaniu, Urzędów Celnych podległych tym Dyrekcjom, oraz do Izby Skarbowej w Grudziądzu.

W dniach od 1 do 15 sierpnia 1936 r. odbędą się w Berlinie Igrzyska Olimpijskie i osobom, udającym się na te Igrzyska, będą wydawane paszporty (indywidualne i zbiorowe) zaopatrzone w napis: „Olimpjada". W sprawie wywozu środków płatniczych przez osoby zaopatrzone w takie paszporty, Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

I. Osoby, zaopatrzone w indywidualne paszporty z napisem „Olimpjada", **mogą wywozić tylko akredytywy,** wystawione przez Polskie Towarzystwo Handlu Kompensacyjnego w Warszawie na Dresdner Bank w Berlinie, bez ograniczenia co do kwoty; poza akredytywami podróżni mogą posiadać tylko drobne kwoty do 15 zł w bilonie polskim lub niemieckim. Wywóz innych środków płatniczych, jak weksli, czeków, banknotów i t. p. jest bez osobnego pozwolenia zabroniony. Wzór akredytywy jest umieszczony w załączniku 1.

II. Uczestnicy zbiorowych wycieczek, zaopatrzeni w jeden paszport zbiorowy z napisem „Olimpjada", mogą wywozić tylko drobne kwoty do 15 zł w bilonie polskim lub niemieckim, natomiast kierownicy takich wycieczek mogą wywozić listy kredytowe, wystawione przez Polskie Towarzystwo Handlu Kompensacyjnego w Warszawie na Dresdner Bank w Berlinie i to bez ograniczenia co do kwoty.

Wywóz innych środków płatniczych jak np. weksli, czeków, banknotów i t. p., jest bez zezwolenia zabroniony.

Wzór listu kredytowego jest umieszczony w załączniku 2.

III. Osoby, zaopatrzone w zwykłe paszporty (bez napisu Olimpjada), choćby nawet udawały się na Olimpjadę, mogą wywozić środki płatnicze w granicach przepisami dozwolonych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

Zał. Nr. 1 do okólnika Min. Skarbu
L. D. IV. 17675/3/36.

POLSKIE TOWARZYSTWO HANDLU KOMPENSACYJNEGO Sp. z o. o.

Warszawa . . . . 1936 r.

Centrala Telefoniczna 562-90.
Adres telegraf.: Zahan — Warszawa
Delegatura w Berlinie, Friedrichstrasse 178 (Kaiserhotel)
DOTYCZY: OLIMPJADA W BERLINIE.

Akredytywa Nr. . . . .

An die
DRESDNER BANK
Registermark-Abteilung
Berlin W. 56.

Betr. Reiseverkehrs-Sonderkonto.

Wir bitten Sie, zu Lasten unseres Reiseverkehrs-Sonderkontos zu akkreditieren:
. . . .
aus . . . .
bei Ihren Filialen in Berlin
mit RM. . . . . . wörtlich . . . . . .
gültig bis auf Wiederruf, zahlbar gegen Vorlegung seines (ihres) Reisepasses: Nr. . . . . "
ausgestellt in . . . . ,
am . . . .

Hochachtungsvoll

Zał. Nr. 2 do okólnika Min. Skarbu
L. D. IV. 17675/3/36.

REISEMARK-KREDITBRIEF
auf die
DRESDNER BANK

Nr. . . . . . .
Gültig bis . . . . "
(Ort)
den . . . . 193 . . .

An die
Dresdner Bank und deren Korrespondenten in Deutschland.

Betr. Reiseverkehrs-Sonderkonto:

Wir beehren uns,
. . . .
. . . .
bei Ihnen einzuführen und Ihrer freundlichen Aufnahme zu empfehlen.

Gleichzeitig ermächtigen wir Sie an d. . . . Genannte . . . . Zahlungen bis zum Gesamtbetrage von
RM. . . . .
in Worten . . . .
. . . . Reichsmark

gegen Quittung unter Abzug aller Spesen und unter Beachtung der von der Reichsbank für den Registermarkverkehr erlassenen Bestimmungen zu leisten. Die abgehobenen Beträge wollen Sie auf der Rückseite dieses vermerken.

Wir danken Ihnen im voraus für alle Aufmerksamkeiten, die Sie unsere . . . . Akkreditierten erweisen werden, und zeichnen

Reisepass Nr. . . .
ausgestellt am . . .
in . . . .

597.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 lipca 1936 r.

L. D. V. 3721/1/36

w sprawie ustalenia podstaw wymiaru państwowego podatku dochodowego na 1936 rok podatkowy.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Wymiar podatku dochodowego na 1935 rok podatkowy, przeprowadzony po raz pierwszy na podstawie przepisów Ordynacji Podatkowej, wykazał w dość znacznej ilości urzędów skarbowych w porównaniu ze stanem poprzednim, znaczny postęp, który wyraził się w stosowaniu racjonalniejszych niż poprzednio metod postępowania wymiarowego oraz w dążności do oparcia wymiarów na materjałach faktycznych. Dokonany w ten sposób wymiar podatku spotkał się naogół z życzliwszem przyjęciem ze strony podatników, co uwidoczniło się w znacznem zmniejszeniu się ilości wniesionych od tego wymiaru odwołań. Toteż Ministerstwo Skarbu poleca, aby przy wymiarze podatku dochodowego na rok 1936 wszystkie urzędy skarbowe zastosowały wskazówki, zawarte w okólnikach Ministerstwa Skarbu z dnia 18 czerwca 1935 r. L. D. V. 22098/1/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 17, poz. 408) i z dnia 25 lipca 1935 r. L. D. V. 25283/1/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 21, poz. 500), i w oparciu o doświadczenie, zdobyte w roku ubiegłym, dążyły do zrealizowania jeszcze w szerszem rozumieniu zasadniczego postulatu Ordynacji Podatkowej, t. j. oparcia wymiaru na materjale faktycznym. W roku bieżącym obowiązują zatem w szczególności zawarte w powyższych okólnikach wskazówki odnośnie należytego sporządzenia i wykorzystania list domniemanych płatników, skrupulatnego kompletowania materjałów wymiarowych, współdziałania płatników przy ustalaniu podstaw wymiaru, badania zeznań, ksiąg i dokumentów, składanych przez płatników — jednem słowem, wszystkie wskazówki, zmierzające do ustalenia wymiarów możliwie w jaknajwiększej ilości wypadków na podstawie ścisłych materjałów.

Ustalenie dochodów na podstawie norm szacunkowych należy, jak i w roku ubiegłym, ograniczyć i stosować je dopiero — jako środek ostateczny — w wypadkach rzeczywistej trudności w ustaleniu podstawy wymiaru na podstawie ścisłych materjałów.

Przy ustalaniu norm średniej dochodowości z gruntów należy mieć na uwadze równomierność ustalonych norm nietylko pomiędzy poszczególnemi okręgami wymiarowemi jednej izby skarbowej, lecz również pomiędzy okręgami sąsiadujących ze sobą izb skarbowych o jednolitej glebie i warunkach ekonomicznych. W tym też celu sąsiadujące ze sobą izby przed ostatecznem ustaleniem norm porozumią się ze sobą dla uzgodnienia przeciętnych stawek czynszów dzierżawnych.

Celem zachowania równomierności w opodatkowaniu gospodarstw rolnych, Ministerstwo Skarbu określa na podstawie urzędowych danych statystycznych przeciętne ceny za 100 kg żyta, jak następuje:

dla województwa	z okresu gospodarczego 1934 1935	z roku kalendarzowego 1935
warszawskiego	zł 13	zł 12
łódzkiego	„ 14	„ 13
kieleckiego	„ 13,50	„ 13
lubelskiego	„ 12,50	„ 12
białostockiego	„ 12	„ 11
wileńskiego	„ 10,50	„ 10,50
nowogródzkiego	„ 10	„ 10
poleskiego	„ 11	„ 11
wołyńskiego	„ 12	„ 11
poznańskiego	„ 15,50	„ 14
pomorskiego	„ 16	„ 14
śląskiego	„ 16	„ 15
krakowskiego	„ 14	„ 13
lwowskiego	„ 15	„ 14
stanisławowskiego	„ 15,50	„ 14
tarnopolskiego	„ 12	„ 12,50

Według tych cen należy przeliczać na złote dochód, określony w centnarach metrycznych żyta na podstawie norm średniej dochodowości. Zastosowanie jednej z podanych cen powinno być zależnem od tego, czy opodatkowanie następuje według wyników roku gospodarczego, czy też wyników roku kalendarzowego.

Celem uniknięcia nieporozumień wyjaśnia się, że norma średniej dochodowości z gruntów wyraża dochód z 1 ha gruntów użytkowych gospodarstwa rolnego, prowadzonego w sposób najbardziej rozpowszechniony (typowy) w danym okręgu wymiarowym (strefie). W wypadkach przeto, gdy w niektórych gospodarstwach rolnych rozwinięte są specjalnie uboczne działy gospodarstwa, jako to: hodowla bydła, trzody, drobiu, mleczarstwo, wyrób serów i t. p., dzięki czemu gospodarstwa te osiągają znacznie większe lub też mniejsze dochody niż gospodarstwa, prowadzone w sposób typowy, okoliczność tę należy uwzględnić przez odpowiednie podwyższenie lub

zmniejszenie normy średniej dochodowości, przyczem wysokość tej podwyższonej lub zmniejszonej normy należy ustalić przez biegłych indywidualnie dla każdego przypadku.

Ogólna norma przeciętnej dochodowości z gruntów nie może mieć zastosowania do obliczania dochodu z lasów, wód zarybionych, oraz gruntów, zajętych pod sady, ogrody warzywne, szkółki drzew, pod uprawę chmielu, tytoniu, kwiatów, wikliny, buraków cukrowych i innych roślin specjalnych. Przy obliczaniu przeto dochodów gospodarstw rolnych na podstawie norm średniej dochodowości, należy z ogólnego obszaru opodatkowywanego gospodarstwa wyeliminować obszar, zajęty pod wyżej wspomnianemi uprawami i dochód z tych obszarów ustalić odrębnie na podstawie ścisłych materjałów, wykazujących przychody i rozchody, a w wypadku niemożności uzyskania takich materjałów, na podstawie specjalnie dla tego rodzaju upraw ustalonych norm. Jednakowoż izby skarbowe polecą podwładnym sobie urzędom skarbowym nieobliczanie odrębnie dochodu z obszarów, zajętych pod sady, ogrody warzywne oraz uprawę buraków cukrowych, jeśli ogólny obszar tych upraw w poszczególnem gospodarstwie rolnem nie przekracza 2 ha. Wskazana granica 2 ha może być przez izby skarbowe przesunięta zarówno w górę, jak i wdół dla okręgu całej izby, bądź też dla poszczególnych okręgów wymiarowych lub stref, w zależności od miejscowych warunków.

Dochodów z pasiek o ilości uli, nieprzekraczającej 10-ciu, nie należy wogóle przyjmować pod uwagę przy ustalaniu dochodów z gospodarstw rolnych. Dla ustalenia dochodu z pasiek o większej ilości uli izby skarbowe opracują przeciętne normy dochodowości z jednego ula.

Przypomina się i poleca bezwzględnie stosować przepis art. 15 ustawy o podatku dochodowym, ograniczający do wartości 4 q żyta wysokość dochodu z 1 ha gruntu gospodarstw rolnych do 15 ha, położonych w odległości ponad 5 klm od granic administracyjnych miast z ludnością ponad 100.000 mieszkańców.

Podkreśla się jednak, że i w gospodarstwach do 15 ha, położonych w odległości ponad 5 klm od miast z ludnością ponad 100.000, maksymalna norma dochodu 4 q z 1 ha gruntu nie dotyczy tych obszarów, które są zajęte pod wyszczególnione wyżej specjalne uprawy, przyczem jednak i tu obowiązuje zasada nieobliczania odrębnie dochodu z sadów, ogrodów warzywnych i z uprawy buraków cukrowych jeśli ogólnie zajęty pod nie obszar nie przekracza 2 ha.

Dla drobnych gospodarstw rolnych nie należy również przyjmować pod uwagę przy ustalaniu dochodu przychodów z ubocznych źródeł o nieznacznych rozmiarach, jak to: z furmaństwa, zbierania ziół leczniczych, drobnego przemysłu ludowego i t. p.

Wartości użytkowej budynków, zajętych na mieszkanie właścicieli gospodarstw drobnych, ich rodzin, służby osobistej nie należy ustalać w kwotach nadmiernych. Wartość ta nie może przekraczać w żadnym przypadku 20% ustalonego dochodu z gospodarstwa rolnego.

Przy ustalaniu norm średniej dochodowości przedsiębiorstw handlowych, przemysłowych, zajęć przemysłowych oraz wolnych zajęć zawodowych również należy baczyć, aby rozpiętość stawek pomiędzy poszczególnemi okręgami jednej izby i pomiędzy poszczególnemi izbami nie była dla jednych i tych samych branż zbyt znaczna, wobec czego i w tym wypadku bardzo pożądane jest wzajemne porozumienie się ze sobą izb sąsiadujących.

Specjalną uwagę należy zwrócić na wymiar podatku dla płatników, którzy w roku 1935 opłacali zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu. Ze względu bowiem na okoliczność, że podatek ten był ustalany na podstawie przeciętnych obrotów lat ubiegłych, kwoty w ten sposób ustalonego obrotu nie mogą służyć za podstawę do ustalenia dochodów płatników na rok podatkowy 1936, to też podstawą wymiaru powinien być obrót faktycznie osiągnięty w roku 1935, ustalony indywidualnie dla każdego płatnika. Ustalenie obrotów dla celów wymiaru podatku dochodowego powinno się opierać na zebranych lub otrzymanych przez urzędy w ciągu roku 1935 materjałach podatkowych, na dokonanych w ciągu tegoż roku lustracjach przedsiębiorstw i na opinjach biegłych, powołanych w myśl przepisów art. 70 § 3 O. P.

System powyższy należy również stosować w odniesieniu do płatników, opłacających scalony podatek przemysłowy i w każdym wypadku ustalać specjalnie obrót przedsiębiorstwa, dokonany artykułami, podlegającemi scalonemu podatkowi.

Norm dla określania średniej dochodowości nieruchomości budynkowych nie należy ustalać, natomiast należy w każdym wypadku ustalać podstawy wymiaru drogą cytrowego zestawienia przedkładanych dowodów na przychody i rozchody nieruchomości. Jedynie w odniesieniu do budynków, położonych w małych miastach i w gminach wiejskich, w wypadkach niemożności ustalenia dochodu na podstawie ścisłych danych o przychodach i rozchodach dopuszczalne jest stosowanie norm, które jednak wymagają uprzedniej aprobaty Ministerstwa Skarbu.

Ustalanie wszystkich wyżej wzmiankowanych norm dla wymiaru podatku dochodowego na 1936 rok podatkowy powinno być uskutecznione w trybie wskazanym w cyt. wyżej okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 18 czerwca 1935 r. L. D. V. 22098/1/35.

Wykazy wszystkich ustalonych norm szacunkowych należy podać do wiadomości Izb Przemysłowo-Handlowych, Izb Rzemieślniczych, Izb Rolniczych oraz wolnych organizacyj zawodowych, tudzież zaraz po ustaleniu przesłać do Ministerstwa Skarbu.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu wyznacza dzień 30 września b. r., jako ostateczny termin ukończenia przez urzędy skarbowe wymiaru po-

datku dochodowego na r. 1936 zarówno dla osób nieprowadzących ksiąg, jak i prowadzących księgi.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

598.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 lipca 1936 r.

L. D. V. 21454/2/36

w sprawie sposobu obliczania podatku dochodowego od uposażeń w przypadkach, gdy podatek opłaca za pracownika służbodawca z własnych funduszów.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W przypadkach, gdy służbodawca nie potrąca należnego podatku dochodowego od wypłacanego pracownikowi wynagrodzenia, lecz ponosi go z własnych funduszów, wówczas, w myśl postanowień ustępu ostatniego art. 43 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z roku 1936 Nr. 2, poz. 6), obowiązany jest przyjąć za podstawę obliczenia podatku taką kwotę wynagrodzenia, by po potrąceniu od tej kwoty obliczonego podatku pozostała różnica wyrażała sumę przypadającą pracownikowi do wypłaty.

Jeżeli pracodawca opłaca za pracownika z funduszów własnych nietylko podatek dochodowy, ale i inne świadczenia, które winien ponosić sam pracownik (ubezpieczenia społeczne, fundusz pracy i t. p.), wówczas za „sumę przypadającą pracownikowi do wypłaty" w rozumieniu art. 43 ust. ostatni uważać należy kwotę rzeczywiście przez pracownika otrzymaną łącznie z wyżej wymienionemi świadczeniami.

W celu obliczenia podatku należy przedewszystkiem ustalić zarobek brutto pracownika, t. j. tę kwotę, która ma stanowić podstawę do zastosowania odpowiedniej stawki podatkowej. Po potrąceniu od tej kwoty obliczonego podatku, pozostała różnica wyraża sumę przypadającą pracownikowi do wypłaty.

Zarobek brutto ustalać należy przy pomocy reguły trzech w/g następującej formuły:

$$W.\,b. = \frac{W.\,n. \times 100}{100 - p.}$$

(W. b. — wynagrodzenie brutto; W. n. — suma przypadająca pracownikowi do wypłaty, a obliczany zarobek brutto (W. b.), od którego, po potrąceniu p procentowa).

Trudność obliczenia według tej formuły polega na znalezieniu właściwej stopy procentowej. Dla uniknięcia mozolnych obliczeń podaje się poniżej skalę, na podstawie której może być obliczany zarobek brutto (W. b.), od którego, po potrąceniu sumy przypadającej pracownikowi do wypłaty (W. n.), otrzymujemy kwotę należnego podatku dochodowego.

Skala

Stopień dochodu L. p.	Wysokość sumy przypadającej pracownikowi do wypłaty, obliczona w stosunku rocznym — ponad	do	Stopa procentowa podatku
1	1485	1584	1
2	1584	1679,60	1,2
3	1679,60	1774,80	1,4
4	1774,80	1869,60	1,6
5	1869,60	1964	1,8
6	1964	2058	2
7	2058	2151,60	2,2
8	2151,60	2244,80	2,4
9	2244,80	2337,60	2,6
10	2337,60	2430	2,8
11	2430	2522	3
12	2522	2613,60	3,2
13	2613,60	2704,80	3,4
14	2704,80	2795,60	3,6
15	2795,60	2886	3,8
16	2886	2976	4
17	2976	3065,60	4,2
18	3065,60	3250,40	4,4
19	3250,40	3434,40	4,6
20	3434,40	3617,60	4,8
21	3617,60	3800	5
22	3800	3981,60	5,2
23	3981,60	4162,40	5,4
24	4162,40	4531,20	5,6
25	4531,20	4898,40	5,8
26	4898,40	5264	6
27	5264	5628	6,2
28	5628	5990,40	6,4
29	5990,40	6351,20	6,6
30	6351,20	6710,40	6,8
31	6710,40	7068	7
32	7068	7424	7,2
33	7424	8113,60	7,8
34	8113,60	8812,80	8,2
35	8812,80	9505,60	8,6
36	9505,60	10169,60	9,2
37	10169,60	10824	9,8
38	10824	11622	10,6
39	11622	12404	11,4
40	12404	13170	12,2
41	13170	13920	13
42	13920	14688	13,6

Stopień dochodu	Wysokość sumy przypadającej pracownikowi do wypłaty, obliczona w stosunku roczny		Stopa procentowa podatku
L. p.	ponad	do	
43	14688	15444	14,2
44	15444	16188	14,8
45	16188	16920	15,4
46	16920	18480	16
47	18480	20016	16.6
48	20016	21528	17,2
49	21528	23016	17,8
50	23016	24480	18,4
51	24480	25920	19
52	25920	27268	19,8
53	27268	28584	20,6
54	28584	29868	21,4
55	29868	31120	22,2
56	31120	33880	23
57	33880	36576	23,8
58	36576	39208	24,6
59	39208	41776	25,4
60	41776	44280	26,2
61	44280	46592	27,2
62	46592	48824	28,2
63	48824	50976	29,2
64	50976	53048	30,2
65	53048	55040	31,2
66	55040	59664	32,2
67	59664	64128	33,2
68	64128	68224	34,4
69	68224	72128	35,6
70	72128	75840	36,8
71	75840	79360	38
72	79360	82688	39,2
73	82688	85824	40,4
74	85824	88768	41,6
75	88768	91200	43
76	91200	93408	44,4
77	93408	95392	45,8
78	95392	97152	47,2
79	97152	98688	48,6
80	98688		50

Przykład I.

Pracownikowi wypłacono wynagrodzenie miesięczne zł 5.000.—, czyli rocznie zł 60.000.—.

Według 67 stopnia powyższej skali stopa procentowa wynosi 33,2%.

Obliczenie podatku:

$$\text{W. b.} = \frac{5.000 \times 100}{100-33,2} = \frac{5\,000 \times 100}{66,8} = 7.485 \text{ zł } 03 \text{ gr}$$

mniej wypłacone wynagrodzenie = 5.000 „ — gr

Różnica, czyli przypadający do zapłacenia podatek 2,485 zł 0,3 gr

Dla sprawdzenia, czy nie została popełniona omyłka, należy obliczyć podatek od 7.485 zł 03 gr, a 33,2% = 2485 zł 03 gr.

Przykład II.

Pracownikowi wypłacono miesięczne wynagrodzenie . . . . . . zł 580.—

Zapłacone przez pracodawcę za pracownika:

składka do Ubezp. Społ. (chorob. i emeryt.) . . . . „ 32.20

Fundusz Pracy . . . . „ 5.80

Razem wynagrodzenie (suma przypadająca do wypłaty) . . . zł 618.—

Powyższe wynagrodzenie obliczone w stosunku rocznym wynosi zł 7416.—.

Według 32 stopnia powyższej skali stopa procentowa wynosi 7,2%.

Obliczenie podatku:

$$\text{W. b.} = \frac{618 \times 100}{100-7,2} = \frac{618 \times 100}{92,8} = \text{zł } 665 \text{ gr. } 95$$

mniej wynagrodzenie „ 618 „

Różnica — przypad. do zapłaty podatek zł 47 gr 95

W celu sprawdzenia należy obliczyć podatek od 665 zł 95 gr, a 7,2% = 47 zł 95 gr.

Skala podana wyżej umożliwia sprawdzenie prawidłowości obliczania podatku, ponieważ wykazana w skali tej stopa procentowa pokrywa się ze stopą procentową podaną w art. 43 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

599.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 lipca 1936 r.

L. D. V. 31888/3/36

w sprawie samorządowych opłat specjalnych i dopłat drogowych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu przesyła do wiadomości okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 33 z dnia 11 maja 1936 r. Nr. SF. 66/5/2 w sprawie samorządowych opłat specjalnych i dopłat drogowych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

Załącznik do okólnika Min. Skarbu z dnia 8 lipca 1936 r. L. D. V. 31888/3/36.

OKÓLNIK Nr. 33 *)

z dnia 11 maja 1936 r.

w sprawie opłat specjalnych i dopłat drogowych.

(Nr. SF. 66-5-2).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i Przewodniczących Wydziałów Powiatowych.

Uznając za konieczne zaktualizowanie oraz zebranie i usystematyzowanie w jedną całość dotychczasowych okólników w zakresie opłat i dopłat drogowych — celem ułatwienia, zarówno zarządom związków samorządowych, jak i władzom nadzorczym nad niemi, stosowania zawartych w tych okólnikach wskazówek i wyjaśnień,— wydaję w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu poniższe zarządzenia.

1) Specjalne opłaty drogowe mogą być wprowadzane tylko wtedy, gdy wydatki (zarówno na utrzymanie, jak i na budowę dróg) nie mogą być w całości lub w części pokryte z nadwyżki innych dochodów związku samorządowego nad wszystkiemi innemi zwyczajnemi i nadzwyczajnemi wydatkami (z wyłączeniem wydatków drogowych).

2) Suma specjalnych opłat drogowych nie może w żadnym razie przekraczać kwoty wydatków, preliminowanych w budżecie na utrzymanie i budowę dróg, zmniejszonej o sumę wpływów budżetowych, mającą specjalne przeznaczenie na wydatki drogowe (np. subwencja ze Skarbu Państwa).

Władze nadzorcze nad związkami samorządowemi powinny zwracać baczną uwagę na prawidłowe używanie przez związki samorządowe dochodów, przeznaczonych na pokrycie wydatków drogowych; dochody te oczywiście nie mogą być użyte na pokrywanie innych wydatków.

3) Specjalnemi opłatami drogowemi mogą być obciążone:

a) grunty, podlegające obciążeniu na rzecz związków samorządowych zarówno w postaci dodatków do państwowego podatku od gruntów, jak i w postaci samoistnego podatku komunalnego,

b) przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe, wykupujące świadectwa przemysłowe i karty rejestracyjne,

c) nieruchomości w miastach niewydzielonych i nieruchomości w gminach wiejskich, podlegające państwowemu podatkowi od nieruchomości oraz nowowzniesione budowle wolne od podatku państwowego.

4) Obciążenie opłatami drogowemi poszczególnych płatników nie może przekraczać:

a) 75% przypadającego na płatnika zasadniczego państwowego podatku gruntowego względnie w b. dzielnicy pruskiej 75% takiegoż państwowego dodatku do podatku gruntowego, a od gruntów państwowych: w b. zaborze rosyjskim — 75% idealnego zasadniczego podatku gruntowego, zaś w b. zaborze pruskim — 75% idealnego zasadniczego dodatku państwowego do podatku gruntowego; na przekroczenie normy 75%-owej zezwalać mogą P. P. Wojewodowie, z którymi w tym względzie współdziałają z głosem stanowczym wydziały wojewódzkie (izby wojewódzkie), do wysokości 100% w tych wypadkach, gdy potrzeby drogowe bezwzględnie tego wymagają, a obciążenie takie nie nadwyręży zdolności płatniczej rolników;

b) 15% ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych;

c) 50% państwowego podatku od nieruchomości, a od nowowzniesionych budowli — 50% idealnego podatku od nieruchomości.

Opłaty drogowe, obciążające nieruchomości, oblicza się w stosunku do 7% podstawy wymiaru podatku od nieruchomości.

5) Przez zasadniczy państwowy podatek gruntowy rozumieć należy państwowy podatek gruntowy, obliczony bez oddzielnego dodatku (progresji), przewidzianego w art. 2 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505), i bez ulg (degresji), przewidzianych w art. 3 tejże ustawy, jednak z uwzględnieniem podwyżki, wprowadzonej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 339).

Przez idealny zasadniczy podatek gruntowy, stanowiący podstawę wymiaru opłat drogowych od gruntów państwowych, rozumieć należy taki państwowy podatek gruntowy bez progresji i degresji, jakiby przypadał od tych gruntów, gdyby one były gruntami prywatnemi.

Przez idealny podatek od nieruchomości, stanowiący podstawę wymiaru opłat drogowych od nowowzniesionych budowli, rozumieć należy taki państwowy podatek od nieruchomości, obliczony według pełnego umownego komornego (czynszu) lub pełnej wartości czynszowej nieruchomości lub ich części, nieoddanych w najem, jaki opłacałyby te budowle, gdyby ustawą o ulgach dla nowowzniesionych budowli nie były objęte (§ 5 rozporządzenia z dnia 7 czerwca 1934 r. Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 494).

6) Wysokość sumy opłat drogowych, przypadająca na każdą z trzech grup płatników, powinna być oznaczona w statucie o poborze tych opłat.

Rozkład każdej z tych sum na poszczególne objekty podatkowe ma być dokonany w sposób następujący:

a) kwota, przypadająca na wszystkie grunty, powinna być rozłożona między płatników w stosunku do płaconych przez nich podatków od gruntów, wymienionych wyżej w punkcie 4a,

b) kwota, przypadająca na przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe, ma być rozłożona mię-

*) Jednolity tekst skomasowanych poprzednio zarządzeń.

dzy poszczególnych płatników w stosunku do opłacanych przez nich cen świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych,

c) kwota, przypadająca na nieruchomości, ma być rozłożona między płatników w stosunku do państwowego podatku od nieruchomości.

W granicach maksymalnych, ustalonych w punkcie 4 okólnika niniejszego, mogą związki samorządowe obciążać poszczególne grupy płatników, wymienionych pod lit. a, b, c p-ktu 4, w różnym stopniu, zależnym od siły płatniczej poszczególnych grup płatników. Z tego wynika, że faktyczne obciążenie poszczególnych grup płatników nie musi pozostawać do siebie w takim stosunku, w jakim pozostają do siebie liczby, określające maksymalne obciążenie tych grup.

7) W nakazie płatniczym na specjalne opłaty drogowe podawać należy osobno należność z tytułu posiadania przez płatnika poszczególnych objektów, podlegających obciążeniu temi opłatami, a więc osobno z tytułu posiadania gruntów, osobno z tytułu posiadania budynków i osobno z tytułu posiadania przedsiębiorstwa.

8) Pobór dodatkowych opłat drogowych (dopłat drogowych) winien się odbywać według zasad następujących:

a) zależnie od warunków lokalnych może być ustanawiana jedna lub kilka stref t. zw. adjacentów, pociąganych do dodatkowych opłat drogowych; szerokość tych stref również zależy od warunków lokalnych;

b) obciążenie adjacentów opłatami drogowemi nie może przekraczać: 20% tej części ogólnej sumy specjalnych opłat drogowych, która przeznaczona jest na utrzymanie dróg i 50% tej części, która przeznaczona jest na budowę nowych dróg.

Zarazem wyjaśniam, że brzmienie art. 23 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 6, poz. 32) nie stawia wprawdzie związkom samorządowym przeszkód do pociągania do udziału w kosztach budowy i utrzymania dróg tych przedsiębiorstw położonych poza terenem danego związku, które drogi te nadmiernie zużywają; jednakże praktyka tego rodzaju doprowadziłaby do podobnych utrudnień w zakresie komunikacji drogowej, jakie wytwarzało pobieranie opłat mytniczych i rogatkowych. Dlatego też uważam za niewskazane pociąganie przez związki samorządowe przedsiębiorstw, o jakich wyżej mowa, do udziału w kosztach budowy i utrzymania dróg z tytułu ich nadmiernego niszczenia; mogłoby to mieć miejsce w wyjątkowo uzasadnionych wypadkach i ze specjalnem zezwoleniem Pana Wojewody.

9) Opłaty drogowe można zatwierdzać tylko na rzecz powiatowych związków samorządowych. Gminy wiejskie i miejskie nie mają prawa do poboru specjalnych opłat drogowych, a to dlatego, że pobór tych opłat opiera się na art. 19 wyżej powołanej ustawy drogowej, który daje wyraźnie odnośne uprawnienia tylko powiatowym i wojewódzkim związkom samorządowym. Gminom miejskim natomiast przysługuje prawo wprowadzania podatku inwestycyjnego na budowę dróg. Poza tem zarówno gminy miejskie, jak i wiejskie mogą — na podstawie art. 23 ustawy drogowej — pociągać do udziału w kosztach budowy i utrzymania dróg gminnych — otrzymujących z budowy lub utrzymania tych dróg szczególne korzyści, lub też nadmiernie zużywających drogi.

10) Statuty o opłatach i dopłatach drogowych powinny odpowiadać statutowi wzorowemu, załączonemu do okólnika niniejszego.

Proszę Panów Wojewodów o traktowanie powyższych wskazówek i wyjaśnień, jako bezwzględnie wiążących przy zatwierdzaniu statutów o opłatach specjalnych i dopłatach drogowych.

Równocześnie uchylam następujące zarządzenia, które wobec treści okólnika niniejszego, stały się obecnie bezprzedmiotowe: okólnik z dnia 22 kwietnia 1925 r. Nr. 41 — (SZ. 2870/25) (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn., str. 173, poz. 1), okólnik z dnia 13 marca 1926 r. Nr. 31 — (SF. 1864/26) (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 175, poz. 2), okólnik z dnia 19 lutego 1927 r. Nr. 43 — (SF. 842/27) (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 179, poz 4), okólnik z dnia 8 kwietnia 1927 r. Nr. 73 — (SF. 1953/27) (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 181, poz. 5), okólnik z dnia 7 maja 1927 r. Nr. 110 — (SF. 2305/27) (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 181, poz. 6), okólnik z dnia 5 marca 1928 r. Nr. 31 — (SF. 681/2) (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 183, poz. 9), okólnik z dnia 3 listopada 1928 r. Nr. 213 — (SF. 260/7) (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 184, poz. 12), okólnik z dnia 16 października 1930 r. Nr. 187 — (SF. 2366/3) (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 1720, poz. 1) i okólnik z dnia 10 listopada 1930 r. Nr. 202 — (SF. 224/3) (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 1720, poz. 2).

Minister:
(—) *Wł. Raczkiewicz.*

STATUT WZOROWY
o opłatach specjalnych i dopłatach drogowych na rzecz . . . . powiatowego związku samorządowego.

Na podstawie art. 19 i 23 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 6, poz. 32) wprowadza się w roku . . . . . pobór opłat specjalnych i dopłat drogowych na rzecz . . . . powiatowego związku samorządowego.

§ 1.

Łączna suma, przewidziana w budżecie na rok . . . . . na utrzymanie dróg w kwocie zł . . . . i na budowę dróg w kwocie zł . . . ., pomniejszona o kwotę zł . . . ., stanowiącą dotację (ze Skarbu Państwa) oraz o kwotę zł . . . ., osiągniętą z dopłat drogowych (§ 2 statutu niniejszego), — rozkłada się:

1) na grunty w kwocie zł . . . .

2) na przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe w kwocie zł . . . .

3) na nieruchomości w miastach i nieruchomości w gminach wiejskich w kwocie zł . . . . . .

Kwota, obciążająca grunty, podlega rozdziałowi pomiędzy poszczególnych płatników w stosunku do przypadającego na każdego z nich zasadniczego państwowego podatku gruntowego (w województwach zachodnich — zasadniczego państwowego dodatku do podatku gruntowego), a co do gruntów państwowych w b. zaborze rosyjskim — w stosunku do idealnego zasadniczego podatku gruntowego, zaś w b. zaborze pruskim — w stosunku do idealnego zasadniczego dodatku państwowego do podatku gruntowego.

Kwota, obciążająca przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe, podlega rozdziałowi pomiędzy poszczególnych płatników w stosunku do opłacanych przez nich cen świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych.

Kwota, obciążająca nieruchomości w miastach i nieruchomości w gminach wiejskich, podlega rozdziałowi pomiędzy poszczególnych płatników w stosunku do przypadającego na każdego z nich państwowego podatku od nieruchomości, a co do nowowzniesionych budowli — w stosunku do idealnego podatku od nieruchomości.

Rozkład każdej z tych kwot pomiędzy poszczególnych płatników przeprowadza się w ten sposób, że iloraz, — otrzymany z podzielenia obciążającej daną grupę płatników kwoty przez sumę podatku (ceny), przypadającego na wszystkich płatników, — mnoży się przez kwotę podatku (ceny), przypadającego na poszczególnego płatnika.

Opłaty drogowe, obciążające nieruchomości, oblicza się w stosunku do 7% podstawy wymiaru podatku od nieruchomości.

§ 2.

Niezależnie od specjalnych opłat drogowych, przewidzianych w § 1 statutu niniejszego, obowiązani są uiścić:

1) Zużywający nadmiernie drogi, jak np.: kopalnie, fabryki i inne przedsiębiorstwa — dodatkowe opłaty (dopłaty drogowe) w łącznej sumie zł . . . . Suma ta, o ile nie nastąpi dobrowolna w tym względzie ugoda, podlega rozdziałowi w sposób następujący (wskazać zasady rozdziału).

2) Właściciele, względnie posiadacze gruntów, nieruchomości i przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, położonych w pasie przydrożnym o szerokości . . . . . klm po obu stronach dróg — dodatkowe opłaty (dopłaty drogowe) w łącznej sumie zł . . . . Suma ta podlega rozdziałowi pomiędzy poszczególnych płatników w ten sposób, że iloraz, — otrzymany z podzielenia tej sumy przez sumę podatków (cen) od gruntów, nieruchomości i przedsiębiorstw, położonych w pasie przydrożnym, — mnoży się przez sumy przypadających na poszczególnych płatników podatków (ceny) od gruntów, nieruchomości i przedsiębiorstw, położonych w pasie przydrożnym.

Dopłaty drogowe, obciążające nieruchomości, oblicza się w stosunku do 7% podstawy wymiaru podatku od nieruchomości.

§ 3.

Wymiar i pobór opłat i dopłat uskutecznia Wydział Powiatowy.

§ 4.

O wymierzonej opłacie i dopłacie zostanie płatnik zawiadomiony wezwaniem płatniczem przed dniem 1 kwietnia.

Opłata łącznie z dopłatą płatna jest w dwóch równych ratach półrocznych, a to w miesiącu kwietniu i listopadzie.

§ 5.

Odwołania w sprawach wymiaru opłat (dopłat) wnosić należy w terminie i trybie, przewidzianym w art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884), w brzmieniu art. 26 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846), a w b. dzielnicy pruskiej — w terminie i trybie przewidzianym w § 69 i następnych ustawy o daninach komunalnych z dnia 14 lipca 1893 r.

§ 6.

Nieuiszczona w przepisanym terminie opłata (dopłata) ściągnięta będzie w drodze przymusowej z doliczeniem odsetek według postanowień ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 8, poz. 88) oraz z doliczeniem kosztów egzekucyjnych według postanowień ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 401). W czasie obowiązywania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580), zmienionego częściowo rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24) i z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 78) — koszta egzekucyjne pobierane będą według tego rozporządzenia.

§ 7.

Wykroczenia przeciwko przepisom o wymiarze i poborze opłaty (dopłaty) podlegają karze do wysokości 345,9 zł, o ile wykroczenie nie jest karalne według art. 62 — 66 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

§ 8.

Opłaty specjalne i dopłaty drogowe, wymierzone na podstawie statutu niniejszego, nie ulegają zaliczeniu ani na komunalne podatki od gruntów, budynków, przemysłu i handlu, ani na komunalne dodatki do państwowych podatków od gruntów, nieruchomości, przemysłu i handlu.

§ 9.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu przez Wydział Powiatowy (wskazać sposób ogłoszenia, w danej miejscowości przyjętej).

600.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 lipca 1936 r.

L. D. V. 8093/1/36

w sprawie czasowego ograniczenia egzekucji u właścicieli gospodarstw wiejskich.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) i wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu wprowadza w okresie od dnia 15 lipca do 15 października b. r. następujące ograniczenia w egzekucji należności podatkowych oraz wszelkich innych należności tak państwowych jak i zgłoszonych przez wszystkich innych wierzycieli, u właściciela gospodarstw wiejskich:

1) w stosunku do właścicieli gospodarstw wiejskich, dla których wymiar podatku gruntowego za r. 1936 (obie raty — bez dodatków komunalnych) nie przekracza kwoty 60 zł, należy wstrzymać wszelkie czynności egzekucyjne, od zajęcia począwszy;

2) w stosunku do właścicieli gospodarstw rolnych, dla których wymiar podatku gruntowego za r. 1936 (obie raty — bez dodatków komunalnych) przekracza 60 zł, należy w tym okresie wysyłać jedynie upomnienia oraz dokonywać zajęć ruchomości, nie wyłączając **nadwyżek** ziemiopłodów i inwentarza (z wyjątkiem żyta i pszenicy, przeznaczonych pod zastaw rejestrowy dla kredytu zbożowego), oraz zajęć wierzytelności. Inne czynności egzekucyjne (poza upomnieniem i zajęciem) będzie można wykonywać dopiero po dniu 15 października b. r. Ograniczenie dalszych kroków egzekucyjnych — poza zajęciem — jednakże nie odnosi się do tych właścicieli gospodarstw wiejskich, którym wymierzono podatek gruntowy za rok bieżący w kwocie przekraczającej 60 zł, a których zaległości z wymiarów prawomocnych w podatku gruntowym lub w innych daninach państwowych i komunalnych przekraczają ostatni roczny wymiar, chociażby w jednej z tych danin. U tych właścicieli należy stosować nawet w okresie od 15 lipca do 15 października b. r. — z zachowaniem ograniczeń, wypływających z § 81 ust. 3 P. E. — dalsze kroki egzekucyjne po zajęciu aż do sprzedaży licytacyjnej włącznie, jednakże tylko w stosunku do innych poza ziemiopłodami i inwentarzem, ruchomości; i u tej zatem kategorji gospodarstw wiejskich nie wolno pozbywać w tym okresie w drodze licytacji lub w inny sposób ziemiopłodów i inwentarza, chociażby stanowiły one nadwyżkę.

Zajęć egzekucyjnych należy dokonywać w pierwszym rzędzie u tych właścicieli gospodarstw wiejskich, którzy posiadają poważniejsze zaległości.

Przypomina się tu treść okólnika z dnia 25 maja 1936 r. L. D. V. 6504/1/36 (Dz. Skarbu Nr. 14, poz. 470).

W końcu Ministerstwo Skarbu zapowiada, że podobnie jak w maju b. r. w okresie płatności II raty podatku gruntowego za r. 1936 zostanie zorganizowany pobór tego podatku.

Podsekretarz Stanu:

(—) *F. Świtalski.*

601.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 lipca 1936 r.

L. D. V. 23000/2/36

w sprawie interpretacji art. 8 p. 1 ustawy o podatku dochodowym.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 3 kwietnia 1936 r. L. Rej. 7323/34.

. . . .

Jeżeli ktoś nabywa dom w stanie zupełnego zniszczenia i bezpośrednio po nabyciu ponosi wydatek na doprowadzenie tego domu do stanu używalności, to kosztem nabycia źródła dochodu będzie nietylko cena nabycia domu, lecz również wydatek na doprowadzenie domu do stanu używalności.

. . . .

— — — — — — — — — — — —

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Za Naczelnika Wydziału:

(—) *S. Kowalik,*

Radca.

602.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 lipca 1936 r.

L. D. V. 30332/3/36

w sprawie ulg w podatku od nieruchomości.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Skutkiem zmian, zawartych w Dekrecie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 14) w porównaniu z przepisami poprzednio obowiązującemi, straciły obecnie swą aktualność, względnie odpadły w znacznej mierze przesłanki, na zasadzie których wydany został okólnik z dnia 21 grudnia 1933 r. L. D. V. 49212/3/33, uzupełniony okólnikiem z dnia 25 kwietnia 1935 r. L. D. V. 4845/3/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 12, poz. 305).

W szczególności na mocy ust. 2 art. 6 powyższego Dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej nastąpiła zmiana podstawy wymiaru polegająca na tem, że podstawę tę stanowi obecnie, począwszy od roku podatkowego 1936, czynsz z tytułu najmu lub czynsz dzierżawny, należny za rok poprzedzający rok podatkowy.

Następnie na podstawie art. 11 powyższego Dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej przysługuje płatnikom podatku od nieruchomości prawo do ulg podatkowych spowodu zaległości komornego.

Wobec powyższego znosi się moc obowiązującą obu powyższych okólników, począwszy **od roku podatkowego 1936.**

Zarazem wyjaśnia się, że należności powstałe z tytułu podatku od nieruchomości, przypadającego na mocy powołanego na wstępie Dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. mogą być umarzane gdy zajdą przypadki, wyszczególnione w art. 123 § 1 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 134).

Jako zaś przypadki gospodarczo uzasadnione lub zasługujące na szczególne uwzględnienie należy uważać poniesienie ubytków w przychodzie z nieruchomości, np. spowodu próżnostania w tak znacznym stopniu, że w stosunku do tych przychodów przypadający do zapłaty podatek od nieruchomości obciążałby niepomiernie odnośnych płatników.

Wkońcu zwraca się uwagę, że na zasadzie wymienionego wyżej okólnika z dnia 21 grudnia 1933 r. w związku z okólnikiem z dnia 25 kwietnia 1935 r. mogą nadal ulegać umorzeniu zaległości w państwowym podatku od nieruchomości od roku podatkowego 1935 włącznie, gdy zajdą warunki w tychże okólnikach przewidziane.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

603.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 lipca 1936 r.

L. D. IV. 17366/3/36

w sprawie zwrotu cła przy wywozie mąki.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku

Celem ujednostajnienia postępowania w związku z odprawą celną mąki (pszennej i żytniej), korzystającej przy wywozie zagranicę ze zwrotu cła, przewidzianego w punkcie 4 paragrafu 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 lipca 1935 r. w brzmieniu rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 597), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1. Wysokość zwrotu cła zależna jest od trzech gatunków, wywożonej mąki, określanych zawartością popiołu (do 0,8%; powyżej 0,8% do 2,5% oraz powyżej 2,5% do 3,6% popiołu).

2. Zawartość popiołu w mące określa się według wskazań Instrukcji, załączonej do okólnika z dnia 18 maja 1935 r. L. D. IV. 14142/3/35 o wywozie mąki zagranicę za zwrotem cła (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 14, poz. 340). W myśl tej Instrukcji badanie mąki winno się odbywać na podstawie średniej próby mąki, pobranej z każdego poszczególnego wagonu. Jeżeli mąka jest przewożona na statkach lub barkach albo załadowywana do wywozu bezpośrednio ze składów, próbę taką pobiera się w sposób wskazany w ustępie 1 Instrukcji dla każdych 200 worków całego transportu, jako równych mniej więcej ładunkowi wagonowemu. Ustalanie zawartości popiołu na podstawie średniej próby, pobieranej z całego zgłoszonego do wywozu transportu, nie jest dopuszczone.

3. Otrzymany wynik analizy służy za podstawę przy sporządzeniu wyniku rewizji, przyczem przeprowadzenie przez urząd celny analizy powinno się odbywać bez żadnego wpływu zainteresowanej strony, której niezadowolenie lub powoływanie się na odmienny wynik analizy prywatnej w żadnym razie nie może powodować dokonania przez urząd celny powtórnej analizy. Jeżeli strona jest niezadowolona z analizy urzędu celnego, przysługuje jej prawo wniesienia zażalenia do Ministerstwa Skarbu, gdzie zażalenie jest rozpatrywane z poddaniem laboratoryjnemu zbadaniu na zawartość popiołu — prób mąki, przedstawionych przez urząd celny na skutek zażalenia.

4. Tolerancja przy obliczaniu w mące procentowej zawartości popiołu nie jest przewidziana, przeto przekroczenie nawet w małym stopniu górnej granicy normy, ustalonej dla poszczególnych gatunków mąki, powoduje zalicze-

nie mąki do niższego gatunku, względnie pozbawienie możności korzystania ze zwrotu. Tak, np. mąka z wagonu lub 200 worków, wykazująca po spaleniu 2,51% popiołu, winna być zaliczona do trzeciego najniższego gatunku, jeśli zaś wykaże 3,61% popiołu, zupełnie nie może korzystać ze zwrotu cła.

5. Zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu co do zwrotu cła przy wywozie mąki należy stosować — do czasu nowego w tym względzie zarządzenia, — chociażby opiewały na mąkę o mniejszej zawartości popiołu, niż to wykazał wynik analizy. W takich wypadkach należy odnotować faktycznie znalezioną zawartość popiołu zarówno na samem zaświadczeniu, jak i na odcinku przesyłanym do Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Nadmienia się, że zasady wyżej wyrażone w punktach 1 — 5 niniejszego okólnika obowiązują również w odniesieniu do rozporządzenia z dnia 15 czerwca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 345), które wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia b. r. i przewiduje także zwrot cła od mąki jęczmiennej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

604.

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ.

OKÓLNIK Nr. 20

z dnia 3 lipca 1936 r.

w sprawie opłat pobieranych od wniosków przesyłanych do Komisji Dewizowej.

Na zasadzie art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26.IV. 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32 z 1936 r., poz. 249) Komisja Dewizowa ustaliła z ważnością od 6 lipca 1936 r. następujące opłaty, które pobierane będą od wniosków, przesyłanych do decyzji Komisji Dewizowej:

I. **Podwyższa się** opłatę manipulacyjną od wniosków form. C Nr. 448 **na zł 2.—.**

Wszystkie znajdujące się w posiadaniu banków dewizowych i Oddziałów Banku Polskiego, a nierozsprzedane do dnia otrzymania niniejszego okólnika, formularze C. Nr. 448 należy odpowiednio przestemplować. Za nierozsprzedany zapas tych formularzy obowiązane są banki dewizowe obliczyć różnicę po zł 1.50 od sztuki i łączną sumę wpłacić na r/k Komisji Dewizowej w terytorjalnie właściwym Oddziale Banku Polskiego.

Opłaty pobierane za inne formularze pozostają niezmienione.

II. Oprócz opłat za formularze pobierać będą banki dewizowe i Oddziały Banku Polskiego na rzecz Komisji Dewizowej **opłatę manipulacyjną w wysokości 1/2% od sumy,** na jaką opiewa zezwolenie, udzielone przez Komisję Dewizową. Opłacie tej podlegają wszystkie zezwolenia udzielone przez Komisję Dewizową na dokonanie przekazów zagranicę (również w formie promes dewizowych) oraz wpłat na rachunki zagraniczne wolne, **o ile ogólna kwota zezwolenia przekracza sumę lub równowartość zł 5.000.—.** Przy przeliczeniu sum, podanych we wniosku w obcych walutach, na złote, należy stosować kurs sprzedaży z dnia wydania zezwolenia.

Przy obliczaniu opłaty manipulacyjnej od zezwoleń na przekazy wielokrotne, należy przyjąć za podstawę ogólną sumę całego okresu, na jaki udzielono zezwolenie.

Do dnia 15 każdego miesiąca obowiązane są banki dewizowe wpłacić na r/k Komisji Dewizowej w terytorjalnie właściwym Oddziale Banku Polskiego ogólną kwotę opłat manipulacyjnych, przypadającą za zezwolenia Komisji Dewizowej wydane w miesiącu ubiegłym (decyduje data udzielenia zezwolenia przez Komisję Dewizową) i przesłać równocześnie do Biura Komisji Dewizowej szczegółowe zestawienie, zawierające następujące dane:

a) Nr. i data zezwolenia Komisji Dewizowej,
b) kwota zezwolenia,
c) wysokość przypadającej opłaty manipulacyjnej (1/2%) od ogólnej kwoty zestawienia.

Równocześnie Komisja Dewizowa przypomina, że rozpatruje tylko wnioski przedłożone na wprowadzonych przez nią urzędowych formularzach. Wszelkie wnioski, dla których nie można użyć jednego z formularzy A. C. D. lub E., należy składać na formularzach B., poprawiając odpowiednio treść druku. Potrzebne uzasadnienie — w razie niewystarczającego miejsca na stronie przedniej — umieszczać należy na odwrotnej, niezadrukowanej stronie formularza.

Tylko zapytania lub doniesienia, skierowane pod adresem Komisji Dewizowej, mogą być ujęte w formie listów.

Komisja Dewizowa.

OKÓLNIK NR. 21

z dnia 7 lipca 1936 r.

w sprawie kontyngentu dewizowego na uregulowanie należności za bawełnę.

Komisja Dewizowa podaje do wiadomości, że udzieliła — aż do odwołania — Zrzeszeniu Producentów Przędzy Bawełnianej w Polsce (siedziba w Łodzi) generalnego zezwolenia na dokonywanie wśród należących do tego Zrzeszenia członków, podziału kontyngentu dewizowego, przyznawanego co miesiąc na uregulowanie należności za bawełnę surową, importowaną z zagranicy na potrzeby rynku wewnętrznego.

W związku z powyższem zezwala się bankom dewizowym i Oddziałom Banku Polskiego na sprzedaż i dokonywanie przekazów zagranicę, z tytułu należności za importowaną bawełnę surową, na podstawie zaświadczeń dewizowych, wydawanych przez wyżej wspomniane Zrzeszenie, w kwocie, na jaką opiewa dane zaświadczenie, bez każdorazowego osobnego zezwolenia Komisji Dewizowej. **Postanowienie niniejsze nie zwalnia jednak banków dewizowych i Oddziałów Banku Polskiego od obowiązku żądania od poszczególnych firm przedstawiania dokumentów, wymaganych przy przekazywaniu zagranicę należności z tytułu importowanych towarów.**

Wobec uregulowania niniejszym okólnikiem przydziału dewiz na import bawełny surowej — banki dewizowe i Oddziały Banku Polskiego nie mają prawa — od dnia otrzymania niniejszego okólnika — dokonywania we własnym zakresie przydziału i przekazywania zagranicznych środków płatniczych z tytułu importu bawełny surowej oraz związanych z tym importem kosztów ubocznych, nawet w tych przypadkach, kiedy kwota przekazu nie przekracza sumy 5.000 zł.

Przydział zagranicznych środków płatniczych **dla producentów** nie należących do Zrzeszenia Producentów Przędzy Bawełnianej w Polsce, dokonywany będzie nadal przez Komisję Dewizową na podstawie indywidualnych wniosków, składanych za pośrednictwem banków dewizowych lub Oddziałów Banku Polskiego.

Banki dewizowe i Oddziały Banku Polskiego, dokonywające przekazów zagranicę na zasadzie niniejszego okólnika, obowiązane są przesyłać co dekadę do Komisji Dewizowej zestawienia wykonanych przekazów z podaniem: 1) numeru zaświadczenia dewizowego, 2) nazwy firmy, z której polecenia przekaz został wykonany, 3) daty wykonania przekazu i 4) kwoty waluty obcej przekazu oraz równowartości w złotych.

Od wykonanych na podstawie niniejszego okólnika przekazów, banki dewizowe i Oddziały Banku Polskiego nie będą pobierały opłat, ustalonych okólnikiem Komisji Dewizowej Nr. 20 z dn. 3 lipca 1936 r., ponieważ należne Komisji Dewizowej opłaty: za formularze i manipulacyjna uiszczone zostaną przez Zrzeszenie Producentów Przędzy Bawełnianej w Polsce.

Komisja Dewizowa.

Poniżej podaje się wzór zaświadczenia dewizowego Zrzeszenia Producentów Przędzy Bawełnianej w Polsce:

Wzór Nr. 1.

Łódź, dn. . . . .

ZRZESZENIE PRODUCENTÓW PRZĘDZY BAWEŁNIANEJ W POLSCE

Zaświadczenie Dewizowe Nr. . . .

Na podstawie pisma Komisji Dewizowej z dn. 7 lipca 1936 r. i okólnika Nr. 21 z dn. 7 lipca 1936 r. Zrzeszenie Producentów Przędzy Bawełnianej w Polsce stwierdza niniejszem, że członkowi Zrzeszenia, firmie . . . .
. . . .
przysługuje prawo jednorazowego nabycia i przekazania zagranicę za pośrednictwem banku dewizowego, na uregulowanie należności za zakupioną zagranicą bawełnę surową. **zagranicznych środków płatniczych do wysokości kwoty:** . . . .
. . . .
słownie: . . . .
na poczet przydziału dewizowego, przyznanego na miesiąc . . . . 1936 r.

Zaświadczenie niniejsze nie może być odstąpione i nie zwalnia od obowiązku przedłożenia bankowi dewizowemu dokumentów, wymaganych przez przepisy dewizowe.

Zaświadczenie jest ważne do dnia . . . .
. . . . 193 . . . r. włącznie.

pieczątka

podpisy

OKÓLNIK Nr. 22

z dnia 10 lipca 1936 r.

w sprawie przekazów na Szwajcarję.

Wobec wprowadzenia przez Szwajcarję obowiązku wpłacania należności, przypadającej eksporterom polskim na rachunki zablokowane w Szwajcarskim Banku Narodowym i zapowiedzi rokowań o zawarcie układu rozrachunkowego — Komisja Dewizowa podaje do wiadomości, że wstrzymała udzielanie zezwoleń na dokonywanie przekazów oraz wpłat na zagraniczne rachunki wolne z tytułu wszelkich zobowiązań dłużników, zamieszkałych w Polsce, wobec wierzycieli, zamieszkałych w Szwajcarji.

W związku z powyższem dłużnicy polscy mogą sumy należne eksporterom szwajcarskim z tytułu dostawy towarów łącznie z kosztami dodatkowemi, jak koszty transportu, ubezpieczenia, prowizje i t. p. wpłacać do Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego, wszelkie zaś sumy z tytułu zobowiązań finansowych (spłaty kapitałów i odsetek) — na rachunek „przekazy na Szwajcarję" w Banku Polskim.

Wierzyciele szwajcarscy będą mogli dysponować sumami, wpłaconemi na rachunek w Banku Polskim, po zawarciu umowy rozrachunkowej między rządami polskim a szwajcarskim.

Z chwilą otrzymania niniejszego okólnika tracą banki dewizowe i Oddziały Banku Polskiego — o ile chodzi o Szwajcarję — nadane im w dotychczasowych zarówno generalnych, jak i indywidualnych zezwoleniach, prawa uskuteczniania przekazów, zapisywania wpływów z weksli i czeków na zagraniczne rachunki wolne i t. p., z **wyjątkiem jedynie przekazów na koszty utrzymania,** które są nadal dozwolone w granicach dotąd obowiązujących.

Komisja Dewizowa.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat

w sprawie sprostowania błędu w okólniku z dn. 7 lipca 1936 r. L. D. V. 16744/3/36.

W punkcie 1) okólnika z dn. 7 lipca 1936 r. L. D. IV. 16744/3/36, w sprawie stosowania zniżek celnych do towarów francuskiego pochodzenia w związku z wygaśnięciem konwencji handlowej polsko-francuskiej (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 18, poz. 562) należy w wierszu 9-tym po wyrazie „pozwoleniu" wstawić wyrazy: „a zgłoszonych" przed wyrazami „do ostatecznej odprawy celnej".

Komunikat

w sprawie sprostowania błędu w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 7 lipca 1936 r. L. D. V. 41316/4/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 18, poz. 565).

Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 7 lipca 1936 r. L. D. V. 41316/4/36 w sprawie ulg w państwowym podatku przemysłowym w związku z akcją zwalczania bezrobocia (Dz. U. Nr. 18, poz. 565) prostuje się w ten sposób, że **zamiast** treści podanej w ostatnich czterech wierszach część II, a mianowicie słów: „—bez sprzedaży trunków — zatrudniać będą najwyżej do 25 pracujących, zaś ze sprzedażą trunków najwyżej do 12 pracujących osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny", **winno być:** „zarówno bez sprzedaży jak i ze sprzedażą trunków zatrudniać będą najwyżej do 25 pracujących, zaś na podstawie świadectw przemysłowych kategorji trzeciej zamiast ustawowo przewidzianej kategorji drugiej, o ile zakłady te bez sprzedaży trunków zatrudniać będą w wymienionym wyżej okresie czasu najwyżej do 12 pracujących osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

Nr 154

dnia 17 lipca 1936 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,53	89,10
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	5,29	5,26
Dolary kanadyjskie . .	1 Dol.	5,28	5,25
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	360,72	359,00
Franki francuskie . .	100 Fr.	35,08	34,92
Franki szwajcarskie . .	100 Fr.	173,34	172,50
Funty angielskie . . .	1 Ł.	26,62	26,46
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . . .	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho - słow. .	100 K.	20,20	19,70
Korony duńskie . . .	100 K.	118,74	117,95
Korony estońskie . . .	100 K.	—	—
Korony norweskie . . .	100 K.	133,63	132,65
Korony szwedzkie . . .	100 K.	137,23	136,25
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie . . .	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	35,00	33,00
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,72	11,55
Marki niemieckie . . .	100 Mk.	143,00	138,00
Pengö węgierskie . . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . .	100 Pes.	63,00	61,00
Szylingi austrjackie . .	100 Szyl.	99,00	98,00

WALUTY	Za	Tranzakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . . .	100 Fl.	360,00	360,72	359,28
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	213,98	212,92
Bruksela	100 Blg.	89,35	89,53	89,17
Budapeszt	100 Png.	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,72	11,66
Konstantynopol . .	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga . . .	100 K.	—	118,74	118,16
Londyn	1 Ł.	26,55	26,62	26,48
Madryt	100 Pes.	—	72,70	72,40
Medjolan	100 Lir.	—	42,00	41,70
Montreal	1 Dol.	—	$5{,}28^{1/4}$	$5{,}25^{3/4}$
Nowy Jork . . .	1 Dol.	$5.27^{3/4}$	5,29	$5{,}26^{1/2}$
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,28	$5{,}29^{1/4}$	$5{,}26^{3/4}$
Oslo	100 K.	133.30	133,63	132,97
Paryż	100 Fr.	35,01	35.08	34,94
Praga	100 K.	21,94	21,98	21,90
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofja	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm . . .	100 K.	136,90	137,23	136,57
Tallin	100 K.	—	—	—
Wiedeń	100 Szyl.	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	173,00	173,34	172,66
c) MONETY				
2. Srebro.				
Marki niemieckie .	100 Mk.	—	150,00	145,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 Zł.